

Perinne-Tisle

1/2002

Sisällysluettelo

3	<i>Pääkirjoitus</i>
4	<i>Puhiksen Puhinoita</i>
5	<i>Emännän Ääni</i>
6	<i>Ex-Setä</i>
7	<i>Hoi! KeN vastata voi!</i>
8-9	<i>pHuksiKapteenin päiväkirja</i>
10-11	<i>Kondensatio - Tunnelma tiivistyy</i>
12	<i>Mitä sinä oikein SOPotat?</i>
13	<i>Kertomus kolmesta kurjasta kemististä kyykäämässä</i>
14-15	<i>WANTED: Kemistikillan raati 2002</i>
16-17	<i>Can Can</i>
18-19	<i>Tisle testaa</i>
20	<i>Operaatio Erlenmeyer</i>
21	<i>Excute eli excursiot eli XQ:t</i>
22-23	<i>Teekkarispekssi 2002</i>
24	<i>Palautteesta palautetta</i>
25	<i>Tarina uudesta sähköfysiikan kaavasta</i>
26	<i>Kemian tekniikan laitokselta valmistuneita</i>
27	<i>Kutsu Kumpula-XQ:lle ja tapahtumakalenteri</i>

Perinteet, nuo myllerryksen sekaista arkeamme värittävät ja jollain tavalla tasapainottavat tekijät. Ne ovat samalla niin turva, ilo, velvoite sekä välillä jopa riesa. Äitini jaksaa aina kertoa sitä, kuinka hän sisaruksineen ei pienenä olisi millään jaksanut jouluaattoisin käydä läpi kaikkia joulun perinteitä haudalla käymisestä saunomiseen. Pakettejahan lapset odottivat, ja kaikki muu tuntui vain pitkältä piinalta ennen joulun huippuhetkeä. Tämän vuoksi meidän perheessämme onkin joululahjat avattu perinteisesti heti ruokailun jälkeen. Monet perinteet liittyvätkin läheisesti nimenomaan juhliin/juhlapyhiin. Eihän perinteisiä käytöstapoja-kaan juuri tunnuta vaalivan muualla kuin juhlavissa tilaisuuksissa. Eivätpä juhlat varmaan juuri mitään ilman perinteitä olisi, olkoon perinne sitten vaikka niinkin arkinen kuin ryyppääminen (ja eikös jokainen kossupullo ole jo oma juhlangansa).

”Perinne, traditio, tapa, käytäntö, sos. tai moraalinen normi tms., joka säilyy sukupolvesta toiseen ainakin pääkohdillaan muuttumattomana. Perinteellä voidaan tarkoittaa myös perimätietoa, joka on siirtynyt sukupolvelta toiselle suullisesti.” Näin sanakirja

Perinteiden pyörteissä

määrittelee sanan perinne. Teekkarille perinne on yleensä hieman vapaammin ymmärrettävä käsite, ehkä välillä vähän turhankin vapaasti. Perinne syntyy, kun jotain on tehty niin kauan kuin joku muistaa. Jos tämä joku on pHuksi tai tupsupHuksi, voidaan tuskin puhua vielä sukupolvesta toiseen säilyvästä perinteestä. Vaikka eihän sitä tiedä, vaikka siitä vielä kehittyisi sellainen. Perinteitä syntyy jatkuvasti, ja kuolee myös. Perinteet elävät juuri niin kauan, kuin niistä jaksetaan olla innostuneita.

Perinteet eivät saa tarkoittaa kuitenkaan sitä, ettei koskaan kokeilla mitään uutta. ”Näin on aina tehty ja näin tullaan aina tekemään, sehän on perinne!” Tämä ajattelutapa johtaa helposti tapojen kangistumiseen ja pahimmillaan kehityksen pysähtymiseen.. Jokaisen on löydettävä tasapaino vanhojen perinteiden, nykypäivän ja omien mieltymystensä väliltä. Näin ehkä samalla vältetään perinteiden muuttuminen rasittaviksi taakoiksi.

Teekkarin on hyvä puhua perinteistä, onhan koulullamme pitkälle ulottuva historia ja teekkariperinteet yksi sen myyntivalteista. Teekkariperinteet ja –historia tuovat tiettyä arvokkuutta koko teekkariuteen, sen tulevaisuudessa hämmöttävän arvokkaan tutkinnon lisäksi tietenkin. Eräällä perinteisellä opiskelijaristeilyllä juttelin erään humanistin kanssa, ja hän kehui, että teekkarit ainakin osaavat järjestää bileitä toisin kuin

yliopistolaiset. Tämä humanisti oli ollut joissakin teekkaribileissä lähes ainoana ei-teekkarina, ja joku teekkarin oli lausunut hänelle omasta mielestään hyvin suuren kohteliaisuuden: ”Kyllä sinustakin hyvä teekkarin tulisi”.

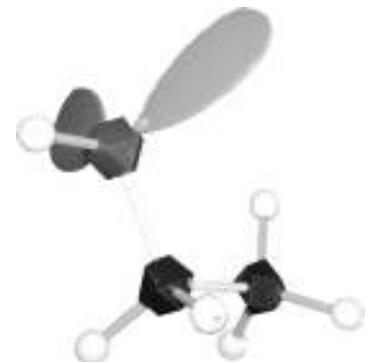
Humanistin mielestä tämä vain ei ollut kovin suuri kohteliaisuus, pikemminkin loukkaus. Osaan hyvin kuvitella mielessäni kyseisen tilanteen. Teekkarille teekkariutus on suuri kunnia (paitsi niille, jotka haluavat oikeasti lääketieteelliseen), ja on vaikea uskoa, kuinka joku muu ei olisi samaa mieltä. Yhtä vaikeaa on joidenkin teekkaripoikien joskus uskoa, että ”minä olen teekkarin” ei ole välttämättä maailman paras iskulause yliopistopippaloissa.

Tämä lehti on omistettu perinteille, niin uusille kuin vanhoille, niin tylsille kuin hauskoille, mutta erityisesti tämä lehti on omistettu kemistikillan perinteille. Vanhimmalla ja kauneimmalla killalla perinteitä ainakin riittää, ja nyt vuoden vaihduttua on uusi raati niitä innokkaasti vaalimassa sekä luomassa mahdollisesti uusia.

Hyviä lukuhetkiä kaikille!

Tisle-Täti

Susanna Maja

Puhiksen puhinoita

Alkupalven hulinat alkavat hiljalleen olla takana ja killan toimijat on jälleen kerran vaihdettu uusiin. Ainakin omalta osaltani vuoden pari ensimmäistä kuukautta ovat olleet toimintaa ja järjestelyjä täynnä, mutta elämä on samalla ollut sitäkin antoisampaa ja uni on öisin maittanut päivän rasituksista uupuneelle. Alkuun on päästy ja kiltta herätetty joululomauniltaan takaisin uuteen päivärytmiin tuoreen raadin kanssa.

Perinne! Sana perinne tuo ensin mieleeni kansallispuvun ja Tasavallan Presidentin Tarja Halosen itsenäisyyspäivän ”perinteisen” juhlapuvun, puukko vyötäröllä ja helyjä kaulukset kurtullaan, mutta ovathan perinteet toki paljon muutakin, varsinkin 111-vuoden ikään ehtineessä killassa. Perinteet takaavat pysyvyyden, luovat kunnioitusta, ovat tärkeitä jo pelkän jatkuvuuden takaamiseksi ja uusia ideoita pohdittaessa on helppoa ja usein myös perusteltua vedota perinteisiin ja niiden kun-nioittamiseen. Silti asiat ja tapahtumat, jotka olivat hittituotteita 50 tai 5 vuotta sitten, eivät välttämättä enää vetoa tämän

päivän kiltalaiseen samalla tavalla kuin silloin ennen ja toisaalta jotkin asiat eivät koskaan muutu; pHuksiristeilykin on säilyttänyt uskomattoman suosionsa jo yli 10 vuoden ajan...

Kemistikilta on Otaniemen killoista vanhin ja perinteitäkin löytyy samalla mitalla, eikä paineita uusien ”perinteiden” luomiseen ole niin kuin joillakin Otalan nuorista killoista. Sitä vastoin uudistusmyllerryksessä täytyy ennemminkin pitää mielessä perinteiden vaaliminen, sillä killan muisti on kovin lyhyt: Valmistumisajat ovat osastollamme Otaniemen kärkipäässä ja kiltta-aktiivit vaihtuvat vuosittain tuoden mukanaan aivokaupalla ajatuksia, kritiikkiä ja uusia spontaaneja ideoita, joukosta löytyy aina niitä toimiviakin :) Lisäksi jatkuva muutos ja uusien ideoiden lanseeraaminen on juuri sen hetken kiltalaisia kiinnostavaa toimintaa, eikä vanhoihin juttuihin urautuminen ole uhkana. Joka tapauksessa killan historiaan, menneisyyteen ja perinteisiin tutustuminen kannattaa, ja sitä voi harrastaa myös omalla kotoisalla kiltiksellämmekin. Otat

vain hyllystä käsiisi historiikin lukukappaleen ja käperryt mukavaan asentoon sohvalle ja uppoudut hetkessä syvälle Kemistikillan historian kulkuun. Aina kannattaa tietysti ostaa kotiin oma historiikki, jos et sellaista vielä omista.

Kevään aikana suunnitellaan syksyn tapahtumakalenteri ja mietitään, mitä tapahtumia halutaan lähteä järjestämään. Jos sinulla on ideoita tai muuten kerrottavaa killan tarjonnasta ja toiminnasta, kannattaa vaikuttaa jo nyt niin myös sinun mielipiteesi voidaan huomioida. Ota rohkeasti yhteyttä toimijoihin ja anna palautetta. Kiltta on juuri sen näköinen kuin kiltalaisetkin ovat!

Reipasta, vähemmän loskaista ja aurinkoista kevään jatkoa itse kullekin, palailaan kirjoittelemissiin jälleen seuraavan Tisleen tiimoilla!

*Kemistikillan puheenjohtajaa
Anna Sydänmaa*

Täällä koto-Suomessa toimii kaikenmaailman kemistikuppikuntia. On kerhoa, klubia ja seuraa siellä sun täällä. Kemistikillan lisäksi Kompalla oli vuonna 1891 näppinsä pelissä perustettaessa Finska Kemistsamfundetia (FKS), joka myöhemmin tuli tunnetuksi Suomen Kemistiseurana.

Kun keväällä 1919 perustettiin Suomalaisten Kemistien Seura ry (SKS), Komppa valittiin ensimmäiseksi puheenjohtajaksi. Rinnalle jäi FKS edustamaan maan ruotsinkielisiä kemistejä. Myöhemmin yritettiin yhdistää ruotsinkielinen ja suomenkielinen kemistiseura yhdeksi siinä kuitenkaan onnistumatta.

KTY eli Kemiallisteknillinen yhdistys - Kemitekniska Föreningen ry - perustettiin elokuussa 1970 edustamaan kemisti-insinöörejä, mm. osaston ns. tehdaspäästä valmistunutta väkeä.

Suomen Kemian Seura - Kemiska Sällskapet i Finland (SKKS) perustettiin lokakuussa 1970 kokoamaan kaikki nämä kolme edellä mainittua yhdistystä saman kattojärjestön alle. Samalla Kemian Päivien järjestelyvastuu siirtyi Suomen Kemian Seuralle SKS:lta.

Näkymätön tekijä

Perinteitä muualla

Sähköinsinööriilta ry juhli syntymäpäiväänsä Potentiaalain Tasausta 16.2. Täten Janille ja minulle avautui mahdollisuus tutustua vuosijuhlaperinteisiin ja käytäntöihin ennen suurta koetustamme Kondensatiota. Lähdimmekin matkaan oppivaisin mielin silmät ja korvat avoinna.

Juhlat alkoivat perinteisellä cocktailtilaisuudella ja siinä ohessa onnittelujen vastaanottamisella ja mieliä virkistävällä skump-palasisillillä. Edustajavieraat saivat vuorollaan luovuttaa ja perustella lahjansa. Melkoisen monet muistivat hiljattain poismennyttä teek-karibussia tervehdyssanoissaan, ja siksi olivatkin päätyneet käytöturvallisiin, ajotaitoa lisääviin tai tielle sattunutta puuta halveksiviin lahjoihin. Kuljetushankaluuksien takia päädyimme Janin kanssa melko pieneen ja - yleisistä säännöistä poiketen - kenties käytännölliseenkin aparattiin. Jotta sähköläisillä riittäisi puuhasteltavaa valkoisella kiltahuoneellaan, muistimme heitä k ä s i k ä y t t ö i s e l l ä k ä ä m i n t e k o l a i t t e e l l a , j o t a i l l a n p i m e t e s s ä e h k ä j o h o n k i n m u u h u n k i n

voi mielikuvituksen rajoissa soveltaa...

Varsinaisia juhlia vietettiin Valkoisessa salissa Aleksanterinkadulla. Kiltujen edustajat istutettiin muutamiin vierekkäisiin pöytiin, ja huomasin tämän aika hyväksi ajatukseksi. Kun juhlapuhuja juurta jaksain selvitti matkapuhelimen kehitysideoinnista ja muista tietoliikenneteknillisistä aiheista, useimmat pöytäseurastani tunsivat ilmeisesti olevansa aiheen ulkopuolella, ja tekemisen puutteessa askarteli itselleen korvat. Salin takimmaisat pöydät erottivatkin kummasti valkoisista höröistään.

Syötiin, juotiin ja laulettiin. Iloksenne juhlijoille tarjottiin ylimääräinen snapsikierros ja laulutkin olivat melkoisen kiltakansainvälisiä, joten niihin oli helppo liittyä. Kun sitten ääni oli käheä ja vatsa täynnä, oli hyvä harjoitella wanhoja tansseja ennen omia vuosijuhlia.

Iltajuhlien aikain ollessa ohitse kaappasi meidät mukaansa hieno Lindholm Linesin bussi firman omalla kuljettajalla varustettuna. Koko matkan salamyhkäiseen jatkopaikkaan asti jaksoivat kiitolliset kyyditettävät ilostuttaa kuljettajaansa kannustavilla

lauleloilla, ja liekö tästä johtuen olimme

h e t k e s s ä p e r i l l ä .

Jatkoilla syötiin ja

juotiin taas, ja

s i i n ä o h e s s a

nautittiin live musiikista.

Kun sitten jatkoilta tuli lähtö Otaniemeen, jossa jo rantasauna oli lämpimänä, yllätti 50% kemistkillan edustajista käsittämätön väsymys. Syyllistyin nukkumiseen, joten Jani hoiti edustuspuolen jatkakoilla. Sillokselle sitten selvisin pirteänä nauttimaan kuohuviinistä, auringonpaisteesta, karjalampiirakoista ja ennen kaikkea POMMISTA ja GOMMISTA! Voisikohan sunnuntai enää paremmin lähteä käyntiin.

Olivat SIK ry:n kinkerit ainakin hauskipia opetusmatkoja, mitä olen kokenut. Jos ei muuta jäänyt mieleen niin jälleen tuli kerrattua, että yhden illan ryyppäämisestä seuraa yhden päivän jumitus. M.O.T.? Ja kertaushan on opintojen äiti. Nyt sitten muiden juhlaperinteitä maisteltuani alkaa henkinen valmistautuminen omiin kinkereihin. Ehkä näistä hengissä selvitään. Toivottavasti.

*Kemistkillan emäntä
Henna Lehtola*

Perinteistä...

Vuosi, valta ja raha on vaihtunut, mitä muuta sitä vielä voisi toivoakaan? Jokaisen on hyvä välillä hieman tuulettua ja olla hieman rauhallisemmin, ilman liikaa stressiä. Ja kun vielä Tisleen valtakapulakin on siirtynyt eteenpäin, on todellakin aikaa muuhunkin kuin seuraavan lehden suunnitteluun. Ja hyvä niin. Tisleen kaltainen lehti kaipaa alati uusia ideoita ja harvemmin niitä syntyy lisää ilman uusia, tarmokkaita ihmisiä. Tokihan kitalaiset ovat niitä pääasiallisia sisällöntuottajia, mutta lehden päätoimittaja on loppujen lopuksi se joka luo lehden ”imagon”. Ja paljolti päätoimittajan motiivoituneisuudesta (tai motiivoimattomuudesta) riippuu lehden laatu ja luettavuus. Kova homma, mutta jonkunhan se on tehtävä. Eikä se suurimmaksi osaksi kuitenkaan hirveää puurtamista ole; luovuuden takiahan sitä hommaa tehdään. Saa toteuttaa itseään ainakin tarpeeksi. Ja toki saa myös kovistella muita kirjoittamaan juttuja..

Perinteisesti nyt kevään myötä on myös aika juhlia Kemistikillan 111-vuotista taivalta Kondensation merkeissä. Tänä vuonna tämä ylväs juhla järjestetään erityisen juhlavissa puitteissa; Hotelli Lordissa eli Vanhalla Polilla. Hotelli Lordhan toimi TKY:n osakuntarakennuksena ennen Teekkarikylän rakentamista vuoteen 1967 asti. Itse rakennus on hieno, vanhaa tunnelmaa hehkuva monumentti

1900-luvun alusta, enkä kyllä parempaa paikkaa juhlaan keksisi. Loistava valinta sanon minä. On ilo astua tuon katon alle juhlapuvussa, nauttia tunnelmasta muiden kemistihenkisten ihmisten kanssa ja osallistua illan ohjelmaan hyvillä mielin. Ainakin hyvällä varmuudella voi odottaa hyviä pippaloita.

Kolmatta Kondensatiota odotellessa ja Tisle-Sedän eläkepäiviä viettäessäni tulee väistämättä mieleen, että tässähän on jo kovaa vauhtia vanhenemassa. Opintoviikkoja on jo kertynyt ja valmistuminen lähestyy pikku hiljaa. Näinkö tässä joutuu joskus siirtymään työelämään ja jättämään teekkariuden taakseen? Onneksi ihan heti se kohtalo ei ole edessä, mutta kaipa siihen pitää valmistautua ja alkaa suunnittelemaan elämänsä muutenkin kuin seuraavan vuoden kurssisuunnitelman pohjalta. Ainakin pitäisi alkaa miettimään sitä tulevaisuuden työpaikkaa ja omaa tehtäväänsä siellä ja tässä maailmassa. Syvällistä tai ei, tällaista se maailman meno on.

Nyt mielessä on eniten tuo jokavuotinen riesa: kesätöiden hakeminen. Ei jaksaisi aina joka vuosi etsiä kymmeniä paikkoja ja tehdä niihin jokaiseen sitten työhakemukset. Tylsää, vaihalloista ja ei todellakaan sellaisen perinteisen perusduunari-kesäduunin arvoista. Jospa tänä kesänä olisi jo aika sellaiselle ”oikealle” työlle, jossa olisi kiva olla ja jota olisi kiva tehdä. Ja

eikä se työpaikka saisi oikeastaan olla kovin kaukana asunnosta, ja palkkaa saisi tulla paljon ja lomien pitäisi olla pitkiä...No joo, ehkäpä tyydyn täyttelemään ne kymmenen hakemusta ja toivon parasta. Kiva olisi saada edes jotain työtä kesäksi, ja sehän riippuu aina omasta mielenkiinnosta ja siitä, kuinka paljon jaksaa nähdä vaivaa.

Kesä saa kuitenkin odottaa, Ex-Setä keskittyy nyt opiskeluun ja palaa asiaan seuraavassa Tisleessä. Opiskeluintoa vielä loppukevääksi kaikille ja toivottavasti nähdään Kondensatiossa!

*Terveisin Ex-Setänne,
Markus Kettunen*

Hoi! KeN vastata voi!

Missä ovat puhtaat sukat? Mikä on tarkoituksen olemassaolo? Onko ympyrä neliönmuotoinen tai toisinaan kenties myös soikea? Millainen ero on orto-, meta- ja paragonaalilla, keskenään ja pareittain? Kuinka vaarallista ihmiselle on pHysistin loiste? Mihin katosivat Smökkibileet? Voiko tentistä tulla raskaaksi?

Näistä ja lukuisista muista kysymyksistä paistaa läpi se suunnaton ihmetyksen määrä, joka nuoremman tieteenharjoittajan mieltä vaivaa: Mitä hänelle ja turvallisuudelle mikrokosmoskseen onkaan nyt tapahtumassa? Tuo on toki täysin luonnollista ja kuuluu ikäkauteen. Pienet huolet ja niiden käsittely suurissa puitteissa harjaannuttaa pikkutieteenharjoittajaa ikiteekkarielion edesottamuksia varten. Kas, leikkikehän aidan takana ryytyisessä popliinitakissaan ja verkkahousuissaan lymyilee aivan uusi, suuri universumi unohtumattomine ja kasvattavine kokemuksineen.

Yleisön pyynnöstä KeN päätti elvyttää vanhan kysymys-vastaus -palstansa. Nyt siis kaikki pikkuiset tieteentekijät niitä kurjia kokemuksia keräämään ja niistä KeNille kirjoittelemaan! KeN vastaa, kun osaa ja voi! Ja otetaanpa seuraavaksi pari kysymystä...

Kysymys no1

Voi pliiis, kiltti KeN, auta mua! Mullon jo kax vuotta ollu yx aivan hirvee sikamänttiällä kurssi. Mä oon kuiteski niin kiltti, etten mä oo raskinu tehä sille selväx, ett se vois lähtee hittoon mun opetussuunccarista. Must tuntuu etten mä kuiteskaa jaxa enää tätä touhuu. Apua! Seinät kaatuu mun päälle. Kirjoittaa Not a Single Penny on It –80.

Parahin Not a Single Penny on It. Ensimmäiseksi täytyy sanoa, ettet ole ainoa, joka näiden hankalien asioiden kanssa pähkäilee. Kurssien aloittamiseen liittyy vanhemmallakin iällä suuria positiivisia tunnekuohuja. Valitettava totuus kuitenkin on, että nämä tuntemukset laimenevat ajan ja iän myötä, eikä kurssilla olo tunnukaan enää niin ihanalta ja kihelmöivältä kuin se aluksi oli. Päinvastoin. Kuten totesit, saattaa ensin niin ihanasta kurssista myöhemmin tulla vallan ”sikamänttiällä”. Reaaliteetit täytyy hyväksyä ja vaihtoehtoja on, yksinkertaisesti, kaksi: a) Jatkat kurssia, vaikka katkeraan loppuun asti. Tällöin kurssista pitää pyrkiä aktiivisesti löytämään uusia ihania piirteitä. Ja niitähän löytyy, takaan sen. Ymmärrystä vain vaaditaan. Ehkäpä sinä ja kurssisi opitte lopulta uudelleen pitämään toisistanne, eikä tienne olekaan enää niin ohdakkeinen. b) Keskeytät kurssin. Tätäkään vaihtoehtoa ei voi pois pyyhkiä. Varsinkin, jos siihen liittyy paljon ahdistusta ja se vaikuttaa muuhun jaksamiseen. Kytevää kurssia on turha yrittää hiillostaa. Maailma on täynnä kursseja, eikä se ensimmäinen välttämättä ole se oikea.

Kysymys no2

Minä oun sellaaenen raelakas poeka savonmualta. Kun minä pelloon tuota koronapelijä, niin aena ensmäesenä männöö se iso muov’läräpäke pussiin. Minä siitä loehe ajattelemaan, jotta mitähän helevettiä tuollein pittäes tehä. Sanopas sinä KeNi, kerta uot tuollaenen viisas mies! Kirjoittaa Tarot Gas Sniffers Never Die –82.

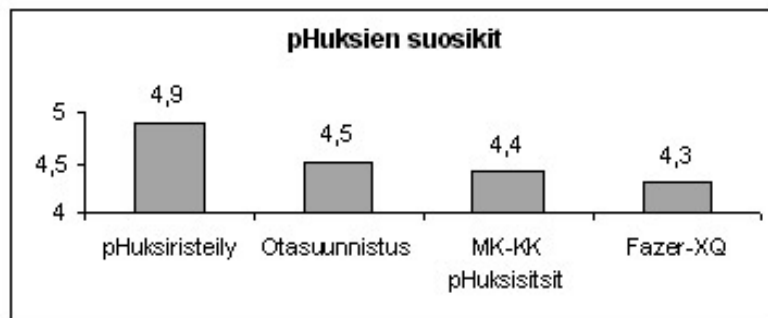
Niin. Aivan aluksi onnittelut, että olet vaihtanut liuottimet jalompaan lajiin. Se ei olekaan aivan helppoa tuo pelin avaus, vaikka kokeneet avauslyöjät tuntuvat siitä lähes puolihuolimattomalla hutaisulla selviävän. Selviä ohjeita tähän on vaikea antaa. Yritys ja erehdys, muu ei tässä auta. Olen tosin kuullut, että tekeillä on trikkikoronan käsikirja, jossa yksityiskohtaisesti selvitetään monien erikoisten ja uskomattomiltakin tuntuvien lyöntiprobleemojen ratkaisuja. Puhdas avauslyöntiopaskin voisi olla rautaa, eikä vähiten lajin state of the artin säilyttämiseksi. Vetoankin siis Tarotin innoittamana avauslyöntioppaan toimittamisen puolesta!

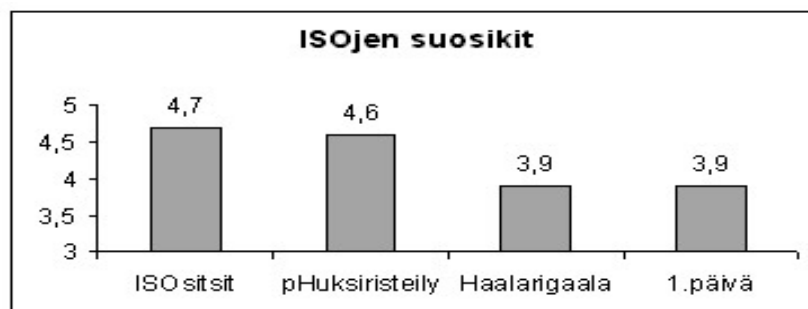
pHuksikapteenien päiväkirja

Syksy on nyt tukevasti takana päin, ja on hyvä aika katsoa taakseen ja miettiä, mitä on saatu aikaan. Ennen kuin pHuksit ehtivät karata joululomalle keräämään voimia kevättä varten keräsimme pHuksipistevihkot tarkastukseen ja pyysimme palautetta sekä pHukseilta että ISOilta. Iloksemme voimme raportoida, että lakkeja on mahdollisena Wappuna jaettavana todella paljon. Keväällä joudumme oikein tosissamme etsimään viikoista vapaita viivoja, joille pisteitä voisi vielä kirjoittaa. Muutama pakollisen pisteen rivi on vielä sentään täytettävänä ja niihin oikeuttavat järjestelyt tehtävänä, ihan vielä emme voi jäädä tyytyväisinä laakereillemme lepäämään.

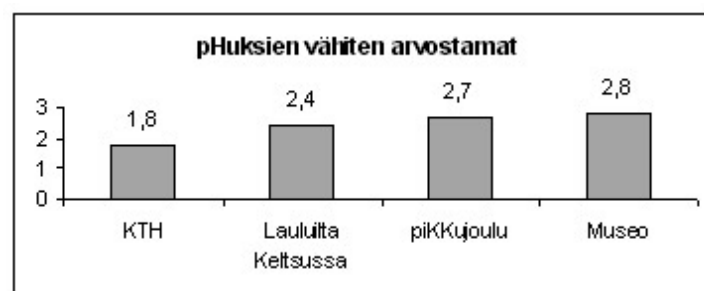
Syksyn tapahtumat saivat monenlaista palautetta. Arvosteluasteikko oli 1-5 ja luonnollisesti laskimme keskiarvon annetuista arvosanoista. Yhteensä pHukseilta saimme 30 palautelappua, ISOilta 14. Kärkeen kiilasivat pHuksien palautteessa kestopuositukset pHuksiristeily (ka 4,9) ja Otasuunnistus (4,5). Uutuutena listalle nousi MK-KK pHuksisitsit (4,4) ja neljänneksi kiilasi Fazer-exqu (4,3). Jos exqut ovat jatkossakin yhtä suosittuja pHuksiemme keskuudessa voi exqulistalle olla jono. Kun kerran on mahdollisuus esitän vielä tulokset havainnollistavassa pylväsdiagrammissa.

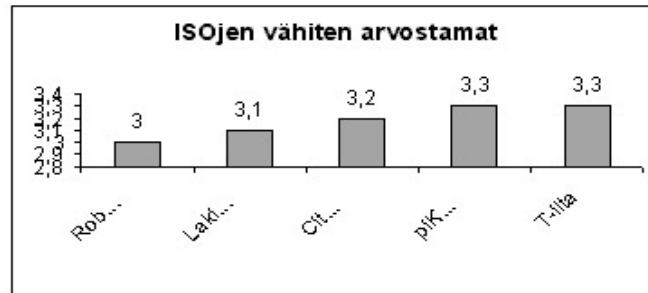
ISOjen suosikkeja olivat ISOjen omat sitsit (4,7), jotka ITMK eli ISOhenkilötoimikunta järjesti Otasuunnistuksen aikana Smökissä, pHuksiristeily (4,6), haalarigaala (3,9) sekä 1.päivä (3,9).

Emme sentään saaneet pelkkää ylistystä, häviäjät näissä arvosteluissa olivat pHuksien mielestä pHuksiristeilyn vierailu KTH:lla (1,8), lauluilta Keltussa (2,4), piKKujoulu (2,7) ja museovierailu (2,8).

ISOjen arvostelussa pahanpohjimmaisina olivat Robabileet (3), Lakinlaskijaiset (3,1), City-suunnistus (3,2) sekä piKKujoulut ja T-ilta molemmat keskiarvolla 3,3. Ilahduttavaa oli, että kaikkein kriittisimmät olivat uskaltaneet laittaa nimensä palautelappuun, jatkossakin meille voi antaa palautetta milloin vain ja miten vain.

Saimme myös runsaasti sanallista palautetta, josta pystyi hyvin huomaamaan sen, minkä monet jo tietävätkin. Yksi tykkää äidistä ja toinen tyttärestä.

"Otasuunnistuksessa joukkueeltamme puuttui menohenki (tai sitten etanoli)!"

"Otasuunnistus: Hauskoja tehtäviä, kiva olla konepoikien seurassa"

"Otasuunnistus: Kylmä oli, 'konekaverit' ei ollut oikein hengessä"

"Otasuunnistus: Juntteja konelaisia ryhmässä"

"pHuksikaput ovat olleet henkisesti yllättävän terveitä, vaikka olemme piinanneet heitä jo yli 3 kuukautta."

"Tehkää nyt hyvät ihmiset kunnollinen palautelappu tai www-form nettiin." "pHuksivuosi on aivan liian lyhyt..."

Ja palautteen jälkeen niitä kuuluisia koottuja selityksiä, miksi jotain ei tullut tehtyä ajallaan... Kirjoittajan luvalla julkaisemme erään Annalle saapuneen sähköpostiviestin.

"Terve mieheen Sydänmaa!"

Tiedätkös, mulle kävi aivan uskomaton juttu. Meidän perheellä ei ollut ennen ikinä rahaa, joten ei myöskään varaa ostaa tietokonetta, ennen kuin äiti voitti lotossa. Mutta isi on sitä mieltä, että tietokoneet ovat pahalaisen tekeleitä, koska ne välkkyvät aina kun telkkarissa kuvataan tietokoneen monitoria. Joten senkään jälkeen meille ei ostettu tietokonetta. Minäkään en ole oppinut käyttämään sähköpostia, kun vasta tällä viikolla, kun olin Stockmannilla ja juutuvin hissiin, jossa näytettiin Sneakers-elokuvaa. No kuitenkin tyttö-ystävä oli raskaana juuri kuin olin ensimmäistä kertaa tarkastamassa sähköpostejani ja sitten se tapahtui. Pallosalama tuli sisälle tietokonehuokkaan ja pimensi kaikki ruudut.

Juuri, kun olin kävelemässä ulos tipahdin viemäriin, enkä päässyt pois vasta kun kahden viikon päästä Herttoniemen metroasemalta. Olin kuullut kavereilta, että jotain piti tehdä ja siitä oli ohjeet sähköpostissa, niinpä lähdin kiireen vilkkaa juoksemaan kohti Otaniemeä. Juostessani alkoi satamaan lunta niin ankarasti, että epähuomiossa juoksin Otaniemen ohi ja huomasin sen vasta Turun kohdalla, mutta kun oli niin liukasta niin pysähdyin vasta Porissa.

Perheeni lähti viikon lomalle ja olin yksin kotona, kiire oli päästä tietokoneelle ja paikatessani ulko-ovea kiinni takin helmani jäi oven väliin. Ovi meni lukkoon ja avaimet oli juuri siinä taskussa joka oli oven sisäpuolella. Onneksi Iso-täti tuli kylään neljä päivää myöhemmin. Leivänpaahdin syttyi tuleen. Mulla ei ollut yhtään puhtaita sukkiä.

Vihdoin pääsin lukemaan viestejä ja phuksi-pistevihko olisi pitänyt palauttaa jo ajat sitten. yhyyy... enkö saakkaan lakkia vappuna. Eikö ole mitään mitä voisin tehdä."

Kaikille tästä järkyttyneille tiedoksi, että tämäkin pistevihko on ollut välitarkastettavana ja lakki on siis mahdollista saada Wappuna, jos sellainen järjestetään ;-)

P.S pHuksimatrikkeli 2001 on valmis ja sitä voi ihailla lafakalla. Testaa omat taitosi erotuskaavion tulkitsemisessa!

pHuksikapteenit Anna ja Eppu

Kondensatio - Tunnelma tiivistyy

Jokaisella opiskelijayhteisöllä on runsain mitoin erilaisia perinteitä ja perinteisiä juhlia. Kemistikillan perinteistä se juhla, ja kenties myös mieliin painuvin, on Kemistikillan oma vuosijuhla Kondensatio. Nimen kirjoitusasu juontaa juurensa viime vuosisadan alkupuoliskolta, tiedetään varmasti että ainakin vuonna 1936 on vuosijuhlista käytetty kyseistä nimeä. Itse vuosijuhlatraditio on vielä tätäkin paljon vanhempi, jo Kemistiklubin perintöä, mutta sen tarkka alkuperä on historian hämärän peitossa. Suuri osa vielä tänäkin päivänä Kondensatioon kuuluvista ohjelmanumeroista on peräisin tuolta kaudelta, nykyaikaistettuina toki.

Tarkoitukseni on tässä jutussa valottaa nykyisille kemistipolville hieman tämän hienon perinteen historiaa ja nykypäivää, noin likimain stokastis-kronologisessa hengessä.

Nykyisin Kondensation juhlallisuudet alkavat cocktail-tilaisuuden merkeissä, johon on kutsuttu eri opiskelijajärjestöjen edustajia, laitoksen professorit ja korkeakoulun rehtori. Tilaisuudessa Kemistikillan raati ottaa muiden järjestöjen edustajilta vastaan puheita, tervehdyksiä ja onnentoivotuksia, sillä onhan vuosijuhla killan syntymäpäivä. Myös mitä mielikuvituksellisimpia lahjoja on lupa odottaa. Viime vuosilta tulee mieleen ainakin sähköhella, kuusikulmainen corona-pöytä ja lukittu arkistokaappi, jonka avain oli jo aikoja sitten hävinnyt. Hyvä vuosijuhlahahja onkin perinteisesti suuri, painava ja hyödytön. Cocktail-tilaisuudessa eli kokkareilla nautitaan boolia ja seurustellaan vapautuneesti vieraiden kanssa. Eräs kemistitraditio on, että booli ei Kondensatioissa saa loppua kesken, joten sen tarveaineiden hankintaan onkin kehitetty mitä mielikuvituksellisimpia keinoja. Tästä lisää myöhemmin. Varoituksen sanana mainittakoon, että liiallista boolin nauttimista vielä juhlan tässä vaiheessa syytä välttää, sillä ilta tulee kaikella todennäköisyydellä olemaan pitkä, eikä katsota olevan soveliaista tuntea itseään väsyneeksi ennen kuin pääjuhla on edes alkanut. Kokkareilta siirrytään itse pääjuhlaan, useimmiten bussikuljetuksella.

Varsinainen pääjuhla on erittäin juhlava, mutta ei suinkaan jäykkä tilaisuus. Kun korkeakoulu vielä sijaitsi Helsingissä, vietettiin Kondensation pääjuhlat aivan muutamaa poikkeusta lukuun ottamatta silloisella ylioppilaskuntatalolla, Polilla. Tähän samaan tilaan suuntaavat juhlavieraat kulkunsa tänäkin vuonna, sillä Wanhan Polin tiloissa toimii nykyisin Hotelli Lord. Korkeakoulun siirryttyä Otaniemeen alettiin pääjuhla järjestää Dipolissa. 90-luvun alussa oli Dipoli vielä yleisesti käytössä Kondensation pitopaikkana, mutta kato juhlavieraiden määrässä ja yleinen leipääntyminen

pisti järjestäjät etsimään muita vaihtoehtoja. Viime vuosikymmenen lopulla pääjuhlaa vietettiin mm. Hotelli Haagassa, Tulli- ja Pakkahuoneella sekä Hotelli Kuninkaantiessä. Vuonna 2001 järjestetty 110. Kondensatio vietettiin jälleen menestyksekkäästi Dipolissa.

Pääjuhlassa on aikojen saatossa ollut vaikka minkälaisia ohjelmaa, mutta perusrunko on pysynyt jo pitkään samankaltaisena. Pääjuhlan odotettu keskipiste snapsin lisäksi on ollut juhlapuhe, tai juhlaesitelmä, kuten sitä aiemmin kutsuttiin. Perinteisesti juhlaesitelmän piti joku Kemian tekniikan osaston professoreista tai opettajista, mutta varsinkin viime vuosikymmeninä juhlapuhujiksi on pyydetty myös säännöllisesti teollisuuden edustajia. Puheen aiheet ovat vaihdelleet, mutta yleisesti niissä on käsitelty yleisesti kemian opiskelua, sitä miten ajat ovat muuttuneet esitelmöitsijän omista opiskeluaajoista ja mitä tulevaisuus mahdollisesti tuo tullessaan. Harvoin ovat esitelmät kuitenkaan olleet kuivia tai puisevia, pikemminkin erinomaisen viihdyttäviä. Juhlayleisö palkitsee puhujan poikkeuksetta raikuvien aplodein. Muista pääjuhlassa pidettävistä puheista mainittakoon isännän tai emännän Avajaispuhe ja Puhe naiselle. Puheita lienee alun perin ollut kokonainen akateeminen värisuora puheineen naiselle, opettajille, isänmaalle ja niin edelleen, mutta 50-luvun alusta lähtien ohjelmassa on ollut säännöllisesti vain juhlapuhe. Pääjuhlassa on myös useasti, aiemmin lähes poikkeuksetta, suoritettu Annaalien julkistus. Aiemmin kyseinen tapahtuma oli yksi illan odotetuimmista ohjelmanumeroista, ja se sisälsi julkaisun

lukemisen ääneen. Tämä traditio osoittaa tällä hetkellä vakavia hiipumisen merkkejä, mutta tulevaisuus näyttää miten Annaalien käy.

Pääjuhlassa syödään ja juodaan hyvin. Nykyisin tarjoilusta huolehtii poikkeuksetta ravintola tai pitopalvelu, mutta 50-luvun loppupuolella oli esimerkiksi tapana tarjoilla killan omaa kotiviiniä läpi koko aterian. Tästä traditiosta ollaan, ehkä jälkipolvien helpotukseksi, jo kauan aikaa sitten luovuttu. Pääjuhlan vakiintuneita

ohjelmanumeroita ovat muun muassa Can Can, Wanhat tanssit, Komppa-Cupin palkintojen jako ja Kemistikillan ansiomerkkien jako. Kemistikillan Can Can -ryhmän historia juontaa juurensa vuosikymmenten taakse, ja show on ollut poikkeuksetta suuri menestys. Tietääpä historia

kertoa eräästäkin tapauksesta, jossa yksi ryhmän jäsenistä päätti onnistuneen esityksen tuomasta hyvänolontunteesta tai liiallisesta rohkaisusta johtuen sukeltaa Hotelli Haagan juhlasaliin vievät portaat pää edellä alas. Lisättäköön vielä, että kyseisellä henkilöllä oli tässä tilanteessa esityksen luonteesta johtuen päällään vain lyhyet alushousut. Muita juhlavieraita viihdyttäneitä akteja ovat esimerkiksi 70-luvulla erittäin suurta suosiota nauttinut KK-Circus ja hieman tuorempi 7-8-jäseninen Metsästysseurakvartetti.

Pääjuhlan oleellinen osa on ehkä tämän maan vanhin kemistitraditio, boolin vihkiminen. Vihkiminen on alun perin ollut erittäin tarkkaan säädely, pitkä, lähes uskonnollinen toimitus. Ennen boolin vihkimisen suoritti siihen vihkiytynyt ”poppamies”, mutta myöhemmin kunnian saattoi saada osakseen vaikkapa killan isäntä tai emäntä. Tätä nykyä tilaisuus on jälleen salaperäisten, tummiin pukeutuneiden hahmojen harteilla. Monet tuntevat boolin vihkimisen myös nimellä Paineentasaus. Booli vihittää valojen ollessa sammutettuna, täydellisen hiljaisuuden vallitessa. Äkkiä pimeyden keskellä sijaitseva boolimalja alkaa loistaa valoa, tummien hahmojen mutistessa omalaatuisia loitsujaan. Maljan vielä loistaessa, kellon kahtatoista lyödessä, tekkarihymni ilmoille kajahtaa. Tämän jälkeen booli on valmista kuolevaisten nautittavaksi, mikä yleensä tapahtuu jatkoilla.

Aiemmin viittasin boolin tarveaineiden hankkimisen dilemmaan. Koska juoman riittävyttä pidetään kunniasiana, on tarveaineita hankittava erittäin suuri määrä. Tämä probleemi on askarruttanut lukuisten kemistipolvien mieliä vuosien saatossa, ja ovatpa ongelmaan kehitetyt ratkaisutkin olleet aivan omaa luokkaansa. 50-luvulla killalla oli hallussaan booliin tarvittavan alkoholin tislaukseen soveltuva 1,8 metriä korkea tisluslaitteisto. Kyseinen laitetekniikan ihmenäyte sijaitsi eräässä kemian laitoksen kellarissa olevassa komerossa, joka kuitenkin oli niin matala, että kolonni jouduttiin asettamaan sinne

hieman vinoon. Sattuipa kerrankin niin, että paikalle eksyi siivoja muutaman tulevan tuotantoinsinöörin juuri testatessa tätä pilot-laitteistoan tositoimissa. Siivojalle selitettiin laitteiston olevan tarkoitettu maan pyörimisnopeuden mittaamiseen vuorokauden ajan funktiona. Selitys meni läpi. Sittenmin laitos on kadonnut, joten myöhempien kemistipolvien on ollut pakko rakentaa omat koelaitoksensa tai keksimään muita tapoja sopivan orgaanisen liuotinmäärän hankkimiseksi. Kuulopuheiden mukaan ainakin kerran on onnistuttu kehittämään menetelmä, jolla sulfiittipriistä saatiin erotettua juotavaksi kelpaavat ainesosat erilleen. Tämä vaati pitkän kehitystyön, ja sulfiittipriin käytöstä on jo aikaa sitten luovuttu. Vielä nykyisinkin aineksien hankinta on suuri mysteeri, mutta niin vain on, ettei booli ainakaan kirjoittajan omien hatarien muistikuvien perusteella ole juhlista päässyt loppumaan.

Pääjuhlan jälkeen siirrytään jatkoille. Useasti nämä jatkot vietetään jossain Otaniemen lukuisista sitsitiloista, mutta on muihinkin ratkaisuihin ajan saatossa päädytty. Jatkoilla tarjotaan boolia ja usein vielä jotain pientä purtavaa palanpainikkeeksi. On melko uskomatonta, että pääjuhlista pitopöydän äärestä tulevalle kansalla on nälkä, mutta niin vaan katoavat salaattit ja kinkkum. koulukiusaukset parempiin suihin hämmästyttävällä nopeudella. Jatkoilla on usein soittamassa jonkin sortin viihdeorkesteri, jotta kansa saa tanssia hieman pääjuhlan Wanhoista Tansseista poikkeavaa rytmimusiikkia. Juomaa riittää ja kaikilla on hauskaa.

Rohkeimmat ja janoisimmat siirtyvät jatkoilta vielä jajakatkoille, jotka yleisesti vietetään jossain saunatiloissa. Mikään ei piristä niin kuin sauna ja keskiolet kello neljä aamuyöllä, paitsi ehkä uni. Nukkumatti korjaakin juhlijat yksitellen joko kotona tai juhlissa. Herätyksestä on viime vuosina pyritty tekemään mahdollisimman nautinnollinen; viime vuonna juhlatiloihin oli järjestetty erillinen nukkumahuone, jossa sijaitsevasta jääkaapista löytyi vissyvettä ja samariinia.

Silliaamiainen kruunaa onnistuneet vuosijuhlat. Ennen vanhaan Sillis alkoi suoraan aamusaunasta kello seitsemän aikaan aamulla, samoissa tiloissa. Viime aikoina on päädytty siihen, että Sillikselle lähdetään vasta kello 11 aikaan, jotta kaikki ehtisivät nukkua hieman ennen tätä viimeistä voimainkoitosta. Silliksellä tarjotaan yleensä paljon muutakin kuin silliä. Aamiainen tekee kauppansa, ja kaiken voi huuhdella alas raikkaiden kossusnapsien kyydittämänä. Sillikselläkin saadaan yleensä nauttia jos jonkinlaisista taidepläjäyksistä. Myös eräät leopardikuvioiset miesten alushousut on yleensä nähty siellä, missä Kondensation Sillistä vietetään. Miten käy tänä vuonna?

Antti Isomäki

Mitä sinä oikein SOPOtat?

Kemmanlafkalla on vuodenvaihteesta asti kiertänyt sitkeitä huhuja jostakin salaperäisestä kemististä, koodinimeltään SOPO, joka hilluu päivät pitkät Sihteeristössä ja hoitelee ties mitä epämääräisiä bisneksiä TKY:lle. Tilanne alkoi olla yhtä hämmentävä kuin tehosekoitin pyörremyrskyssä kunnes päätin, että totuuden oli vihdoin tultava ilmi!

Ahdisteltuani kiltiksellä heiluvia enemmän tai vähemmän luotettavia tiedonantajia – vasikoiksi heitä kai yleensä kutsutaan, meillä tuttavallisesti vanhemmiksi tiedonharjoittajiksi – sain kasan johtolankoja, jotka johtivat vääjäämättömästi yhteen henkilöön, Mari Puoskariin. Pitkällisen kuulustelun jälkeen epäilty viimein murtui ja tunnusti yhteytensä edellä mainittuun organisaatioon, TKY:hyn, sekä myönsi toimivansa SOPO-vastaavana tämän vuoden. Jotta suurelle yleisölle ei jäisi epäilyksiä, liitän tähän raporttiin raskauttavimmat osat salaisista kuulustelupöytäkirjoista. Tisle, totuuden torvi, on jälleen puhunut!

(Syytetty on ahdistettu kiltahuoneen perimmäiseen nurkkaan 51,7-wattisen lampun paahtaessa armottomasti hänen kasvojaan 9,5 tunnin piinallisten kuulustelujen jälkeen)

”...Mari Puoskari, viimeisen kerran: Eikö olekin totta, että toimitte eräänä päivävastaavana TKY:n hallituksessa, toimessa jota kutsutaan yleisesti nimellä SOPO? Kiellättekö tämän?”

Hetken huoneessa on niin äänetöntä, että voisi kuulla jopa hiekanjyvän putoavan kaukana Saharassa.

”En. Kyllä minä olen SOPO...”, syytetty viimein tunnustaa. *(Aha! Kiinni jäi! Syyllinen! HAA!)*

”Eli mikä on pääasiallinen toimenkuvasi mainitussa järjestössä?”

”SOPO keskittyy opiskelijoiden edunvalvontaan yhdessä KOPO:n eli korkeakoulupoliittisten asioiden vastaavan kanssa. Minun vastuualueenani ovat siis sosiaalipoliittiset asiat.”

”Lakatkaa nyt hyvänen aika jo kiertelemästä: mitä oikein kuuluu SOPOn tehtäviin?”

”Esimerkiksi sellaiset arkiset ja kaikkia koskettavat asiat kuin toimeentulo, asuminen, joukkoliikenne, opiskelijaruokailu ja fyysisen sekä henkisen

terveyden huolto.”

”Entä miten ihmeessä päädyit näihin hommiin? Tutkimustemme aikana selvisi, että olet sortunut tällaiseen puuhaan aikaisemminkin; viime vuonnahan olit Kemistikillan Varapuheenjohtaja ja Ulkovastaava sekä samaan aikaan sekaannuit aktiivisesti TKY:n juhlatoimikunnan toimiin Gravidirehtöörinä, eikö totta?”

”Niin, Teekkarijaostosta se kiinnostus kyllä lähti, kun viime vuonna sain seurata hallituksen toimia. Kai se on sellainen maailmanparannusvietti – ja lisäksi koen SOPO-asiat tärkeiksi. Ja onhan tämä sitä paitsi uskomaton kokemus.”

”Sen voi kyllä uskoa! Mutta entäs koulutyö? Kuinka sen on käynyt?”

”Se jää kyllä tänä vuonna hiukan vähäiseksi, mutta en ota siitä paineita. Ovathan opintoni kuitenkin jo yli puolen välin ja uskon, että tämän vuoden kokemukset ovat korvaamattomia.”

”Mistä sitten riittää intoa tähän kaikkeen? Mistä tarmo sekaantua näin laaja-alaiseen toimintaan?”

”Onhan tässä ollut kiireitä ja kaikki on aluksi hankalaa, mutta se kiire on positiivista kiirettä ja nyt alkavat asiat jo selvitä. Tärkeintä on kuitenkin se pojalla oleva kiinnostus työtä kohtaan ja odotan jo innolla mitä tuleva vuosi tuo mukanaan.”

”Onko teillä vielä jotain tunnustettavaa, neiti Puoskari? Miettikää tarkkaan mitä vastaatte, sillä kaiken minkä hiiskutte tässä tilaisuudessa tullaan käyttämään häpeämättömästi jos ei nyt suoranaisesti teitä vastaan niin ainakin tuleville sukupolville varoittavana esimerkkinä!”

”Kai tässä yhteydessä sitten pitäisi mainita, että minähän se toimin tänä vuonna Kemistien kiltakumminakin.”

”Hauska kuulla, mutta se ei ollut vielä se tunnustus, jota

haimme. Minä viittaan luotettavalta taholta kuulemaani huhuun, että erään aamuhämärissä tehdyn iskun takia Kemistien kiltahuoneella roikkuva pornojuliste on nyt rypistynyt...”

(tähän päättivät varsinaiset kuulustelupöytäkirjat)

Haastattelun jälkeen Mari on jatkanut menestyksekkäästi uraansa SOPO:na. Kiellän, että mikään muu kuin Marin vastaukset tästä jutusta

olisivat totta, kaikki muu on kieroutuneen toimittajan harhaluuloista jännityksenhakua. Todistettavasti TKY:n puuhiin sekaantumista ei pidetä suoranaisena rikoksena – ainoastaan yhtenä tapana täyttää päivänsä erilaisin kokouksin luentoja sijaan... Kukin taaplaa tyylillään.

Haastatellut Johanna Uusitalo

Kertomus kolmesta kurjasta kemististä kyykkäämässä

Eräänä lauantaiaamuna varhain kaksi kemistiä nousi junaan Helsingissä määränpäänään Tampere (lue: Mansesteri tai Nääsville) ja Akateemisen kyykän MM-kilpailut. Matka kului rattoisasti pelin sääntöjä opetellen. Tampereella vastassa oli kolmas kemisti, joka jo aiemmin oli huolehtinut Moskiitto-joukkueen ilmoittautumisesta. Tiimin neljänneksi jäseneksi oli kelpuutettu musiikillisesti suuntautunut ei-kemisti.

Ensimmäisessä pelissä vastaan asettui prodekolaisista koostunut joukkue. Moskiitto kärsi karvaan murskatappion, mikä oli jokseenkin ymmärrettävää ottaen huomioon joukkueen kyykkäkokemuksen, jota siis ei ollut. Tilannetta kuvaa ehkä parhaiten se, että tiimin muskantti heitti vastustajaa kartulla sääreen – voimalla. Piti pysähtyä hetkeksi miettimään, mihin olikaan tarkoitus osua. Huonon alkulämmittelyn piikkiin tappiota ei missään nimessä voinut pistää; sekä ulkoisesta että sisäisestä lämmittelystä oli huolehdittu. Eräs joukkueen flunssaisista jäsenistä kehitti myös oman jaksamiskeinonsa, ns. kolmen B:n säännön: Bisse, Burana ja Bnasolin.

Toisessa matsissa homma luisti jo lähes kuin vanhoilta tekijöiltä. Tappio oli jo huomattavasti niukempi... Koska jatkoonpääsyn mahdollisuus oli jo liukunut ohi suun, joukkue päätti takertua tiukemmin mottoonsa ”tärkeintä ei ole voitto, vaan hyvä känni.” Kolmaskin peli oli ja meni, kartut ja kyykät lentelivät, mutta kukaan ei muista minne. Joukkue päätti osallistua turnaukseen ensi vuonna uudelleen joukkuetta paremmin kuvaavalla nimellä Paska.

Tähän saakka turnauksen järjestelyissä ei ollut ollut moitteen sijaa. Sitten nälkäinen luuseritiimi sai ravinnokseen erittäin ohutta hernekeitonlitkua, mutta päätti vielä olla valittamatta ja jatkaa hauskanpitoa. Siinä vaiheessa kun joukkueelle selvisi, että jatkojen pääesiintyjä Neljä Ruusua olikin

vaihtunut Pelle Miljoonaan, alkoi napinahenki nousta; ketä kiinnostaa joku vitun pelle?

Jatkobileissä yritys viihtyä oli kova, vaikka tamperelaisten bilejärjestelyt alkoivatkin ottaa aivoon. Ilmeisesti eräästä syksyn tapahtumasta viisastuneena(?) linjaa oli tiukennettu. Järkkäreitä oli joka nurkassa pitämässä yllä jonkin sortin jonoa ja määräämässä mihin suuntaan mistäkin ovesta milläkin hetkellä sai kulkea. Narikkasysteemi aivan erityisesti loisti järjettömyydellään. Narikka oli tietenkin kyhätty ulkotiloihin. Siinä sitten ihmisiä seisotettiin ulkona keskellä talvea parisenkymmentä minuuttia ilman päällysvaatteita odottamassa omaa vuoroa hakea tavaransa. Ei siinä kenenkään flunssa ainakaan parantunut... Joukkueemme testasi, lentäisikö riehumalla ja järkkäreille aukomalla nopeammin ulos, mutta se ei toiminut. Eipä saanut erityiskohtelua sekään vitsinieikka, joka tiedusteli, mihin jonoon pitää mennä, jos on huumeita aunarissa.

Muita kyykkääviä Otaniemen kemistejä ei Moskiiton silmiin sattunut, mikä oli valitettava puute. Esim. prodekolaisia kentillä pyöri parikin bussillista. Jatkoilta kemistejä sentään löytyi, tosin nekin pystyi laskemaan sormilla. Olisi hienoa, jos kemistien keskuudessakin saataisiin syttymään enemmän kiinnostusta MM-kyykkää kohtaan. Tosin jatkobileistä (pois) selvittyään Paskakin alkoi harkita uudelleen ensi vuoden osallistumistaan...

KKK

WANTED:

KEMISTIKILLAN RAATI 2002

Tämän epämääräisen joukon tapaa usein kiltahuoneella, jossa he pitävät kokouksiaan suunnitellen mitä kauheimpia meidän kaikkien päämme menoksi.

WANTED

EMÄNTÄ HENNA LEHTOLA

TUNTOMERKIT: BOOLIKAUHA TAKA-TASKUSSA

WANTED FOR: ALKOHOLIN VÄÄRINKÄYTTÖ

REWARD: 5 PULLOA FORTISTA

WANTED

ISÄNTÄ JANI HEIKKILÄ

TUNTOMERKIT: TAKAUTUVA TURKULAINEN

WANTED FOR: VALMISTUNUT MUUKALAISENA MUUALTA

REWARD: 6,5 ov KURSSISTA KEM-35.145

WANTED

RAHASTONHOITAJA
JUKKA KEYRILÄINEN

TUNTOMERKIT: TUNTEE BUSSIT

WANTED FOR: SANAN KÄÄNTÄMINEN FYSISTEILLE

REWARD: SIHTEERITYTTÖNEN

WANTED

SIHTEERI PIA WILLBERG

TUNTOMERKIT: TAVATAAN USEIN ANAALIN TENTISSÄ

WANTED FOR: EI SUOSTU ISTUMAAN PUHIKSEN POLVELLA

REWARD: PULLO VANHENTUNUTTA LIHTISOODAA

WANTED

PHUKSIKAPTEENIT JEMMA

TUNTOMERKIT:

TAHDON OLLA KAIKKIALLA, KAIKEN AIKAA, KAIKKIEN KANSSA, NYT JA AINA

WANTED FOR: AINA ÄÄNESSÄ

REWARD: ALTTOPALLO JA LENTOVII-
ULU

WANTED

TIEDOTUSVASTAAVA/
TISLE-TÄTI SUSANNA MAJA

TUNTOMERKIT: MUSTA LISTA JA
KYNÄ KORVAN TAKANA

WANTED FOR: KORVAT KAIKKIALLA

REWARD: TIMES NEW ROMAN 12 PT
-FONTTI

WANTED

OT LARI TUONONEN

TUNTOMERKIT: Äm-Mä -VARUSTUS

WANTED FOR: OPISKELIJOIDEN
NIMIEN PIMITYS

REWARD: TEEERKKUJAAAA!!

WANTED

UT JOHANNA UUSITALO

TUNTOMERKIT: HALTIALETTI, VAIN
KORVAT PUUTTUVAT

WANTED FOR: ULKOMAALAIISIIN
SEKAANTUMINEN

REWARD: MALIBUSSA MARINOITU
MUSTAMAKKARA

WANTED

PUHEENJOHTAJA ANNA
SYDÄNMAA

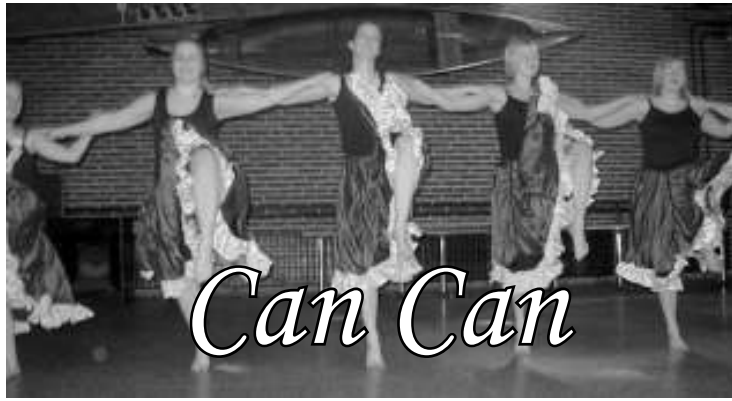

TUNTOMERKIT: PILVIPUUROISSA

WANTED FOR: YLEINEN NOKKANSA
JOKA PAIKKAAN TUNKEMINEN

REWARD: NALLE PUH -HIUSPINNEJÄ

Lopuksi vielä koko joukon johtaja
ja yllyttäjä, josta on luvassa
kaikkein suurin palkkio

Kemistikillan hauskipia perinteitä on varmasti Can Can –tanssiryhmä, joka kootaan vuosittain pHuksista. Alun perin cancan muodostui kuudesta tytöstä, jotka nostivat jalkaa punaisessa hameessa. Nykyisin Can Can on paljon laajempi, ja sen perusettiin kuuluvat mitä erilaisimmat tanssiesitykset striptease-tyylisestä showsta aina riverdanciin asti, unohtamatta kuitenkaan sitä perinteistä Can Can –tanssinumeroa. Vuosi 1997 on pitkälti Can Canin nykyisen muodon syntyvuosi. Tässä heidän tarinansa.

Can Can 1997-1998

Edellisinä vuosina oli kasattu kuuden pHuksitytön muodostama cancan-ryhmä. Näin tehtiin myös syksyllä 1997, mutta tyttöjoukko tuskaili tanssitaidottomuutensa kanssa ja yritti rekrytoida koreografian tekijää. Hyvää ystävääni Juha K.:ta (nimeä ei muutettu) tähän hommaan sitten pyydettiin, mutta vastaukseksi tytöt saivat jotain tyyliin: ”Helpommin sitä itse tanssii kuin muille suunnittelee”. Tästäkö työt innostuivat, ja pakotietä ei enää ollut. Jollain Gennadi V.:n (nimeä ei myöskään muutettu) matikan luennolla Juha K. sitten mainitsi hommasta allekirjoittaneelle, ja neljä puuttuvaa jäsentä löytyivät sen jälkeen pienellä suostuttelulla. Kuusi tyttöä sai täten seurakseen kuusi tanssitaidotonta, mutta avoimin mielin asiaan suhtautuvaa pHuksipoikaa, ja ankara treenaaminen alkoi debyyttishowta varten.

piKKujoulut Täffällä 1997

Debyytti tapahtui Smökissä II pH-bileissä marraskuussa 1997. Tyttöjen cancan oli perinteen mukainen ja kukaan ei osannut odottaa yllätystä. Omstart-huutojen raikuessa kuusi yleisön joukossa seisonutta poikaa riisuuntui spontaanisti esiintymisasuunsa (cancan-alushousut valkoisella paidalla ja punaisella kaulahuivilla maustettuna) ja aloitti oman cancaninsa, johon tytöt sitten liittyivät esityksen puolivälissä. Suosionosoitusten suuruudesta päätelimme, että olimme onnistuneet yleisön yllättämisessä ja viihdyttämisessä.

Vuoden aikana esiintymisiä oli useita niin Otaniemessä kuin sen ulkopuolellakin. pH-risteilyllä risteilyvieraat saivat

osuutensa 97-98 cancanista yökerhobändin säestyksellä. Pyrotekniset tehosteet olivat syyttää Smökin eräällä kerralla. Onneksi nopea kaljamukikäsi pelasti tilanteen. Jäljet ovat edelleen todettavissa toisessa kattoparrussa DJ-kopilta päin laskien. Cancan Kondensatio 107:ssa meinasi loppua alkuunsa, kun jo edellä mainittu Juha K. mursi jalkansa ensimmäisessä jalka ylös -tilanteessa. Adrenaliini on kuitenkin hyvää kipulääkettä ja homma hoitui loppuun asti sen kummemmitta keskeytyksittä.

samoissa piKKujouluissa edellen

Historiaa kirjoitteli Antti H., muina Cäncäreinä 1997-98 mukana vaikuttivat Riitta S., Oskari H., Reetta K., Jakke H., Hanna L., Antti K., Reetta H., Juha K., Johanna S., Veli-Matti I. ja Irina P.

Can Can tänään, eli Can Can 2001-2002

.Tänä vuonna (2001-02) Can Canin osallistujaryhmä on ollut poikkeuksellisen suuri. Osallistujia on ollut parhaimmillaan jopa vajaa parikymmentä, molemmat sukupuolet edustettuina. Lukumäärä selittynee suuren innostuksen lisäksi vierailevista pHuksitähdistä esim. Gloria Gaynorin 70-luvun drag-esityksissä yms. Vuoden vaihteen jälkeen ryhmämme miespuolinen vahvuus kuitenkin pieneni, kun suuri osa lupaavista miespuolisista ammattitanssijoista, kuten Puppe, Peksi ja Jype lähtivät inttiin.

Tänä vuonna Can Canilla on ollut myös oma fun clubinsa, joka on kommentoinut osaansa antoisana ja tyydyttävänä.. Lisäksi Can Caniä mainostetaan netissä (cancan.issexy.info), josta löytyy materiaalia Kaivuhuoneen Cännäri-keikkamatkalta, stringeillä varustettu Can Can –maskotti, ynnä muuta hubaisaa...

SKS-sitsit Smökissä 8.2.2002

piKKujoulut Savolaisen osakunnan tiloissa 2001

Hauskimmat fiilikset Can Canistä saa yleensä back stagella ennen esitystä, jolloin esiintymiskuntoa haetaan ja hiotaan parilla napandeeruksella, sekä esityksen jälkeen kun humalainen yleisö antaa korvia huumaavat suosionosoitukset ja henkilökohtaista positiivista palautetta.

Esiintymisnumerot ovat syntyneet innostavien visioiden pohjalta ja onneksi porukassa on muutama, jotka osaavat oikeasti hioa kivan koreografian. Settiin on kuulunut Can Canin lisäksi 70's show, Moulin Rouge, James Bond, Riverdance ja housut pois tonde show, jota varten kehittelimme säälliporukassa miltei patentin arvoisen sydeemin, jolla saimme joulupaketit pyörimään fallosmaisesti ilman käsiä.

Kondensatiota ja wappua odotellessa olisi sitten tarkoitus polkaista lisää uutta materiaalia. Jos et muuten ole vielä ehtinyt ostaa haalarimerkkiämme, niin nyt saisi halvalla..

Jani Heikkilä, KK:n isäntä 2002

Testaa

Krapulantorjunnan kikat ja konstit

Olo kuin tehosekoittimessa pyörivällä jauhelihalla, suu kuin edelliskevään kompostikasalla ja päässä parvi Afrikkalaisia tappajamehiläisiä. Rakkaalla lapsella on monta nimeä: krapula, dagen efter, darra, hang over, jysäri, kankkunen, kohmelo. Viattomimmassakin paukussa tai kaljapullon syövereissä saattaa vaania tämän joskus krooniseksiin yltyvän taudin siemen. Ja siitä selviäminen onkin sitten ihan toinen juttu... Toisilla näyttää olevan luontainen immunitetti tämän taudin torjuntaan ja meille muille ... niin no, muille on sitten tämä Tisleen testiryhmän pyyteettömän uhrautuvasti usean viikon putken aikana suorittama tutkimus yleisimpien krapulantorjuntakonstien plussista ja miinuksista. Näin Kondensation kynnyksellä niitä on varmasti muutenkin hyvä kerrata. Joten te kaikki, jotka aina silloin tällöin löytävät itsensä sängynpohjalta katuen juuri sen viimeisen paukun ottamista – olkaa hyvät!

SAUNA

Sauna rentouttaa ja jopa helpottaa joidenkin oloa - mutta mikä on todennäköisyys sille, että saunavuoro osuu juuri krapulapäivälle? Jopa ammattikoululainen osaa kertoa, ettei ainakaan kovin paljon toivoa kannata tähän tyyliin laittaa. Sitä paitsi toisten olo vain pahenee kuumuudessa helpotuksen sijaan. Mutta löytyypähän löylyhuoneen läheisyydestä yleensä myös se wc jos konsti pettää...

Puolesta: *"Jos ei muuta, niin nestehukasta ainakin saa valtavan janon, josta on hyvä pistää seuraava putki käyntiin..."*

"Come on – jo vuosisatoja suomalaiset on syntyneet, kuolleet ja kärsineet saunassa, mitä sitä turhaan hyvää perinnettä katkaisemaan!"

Vastaan: *"Ite joudun istumaan lauteilla henkiihieverissä tuntikausia ennen kuin polla alkaa vihdoon selvitä. Siinä vaiheessa on takapuoli yleensä raidallinen ja höyryä tulee jo korvista..."*

"Mä en todellakaan ajatellut kerätä vielä tikkuja takapuoleen kaiken muun ihanuuden lisäksi!"

Yleisarvosana ja -kommentti: ★★

"Perisuomalaisen masokistin poppakonsti"

ROSKARUOKA

Ruoan syöminen ennen/jälkeen nukahtamista/sammumista pidetään yleisesti suotavana keinona selvitä aamulla pirteänä ylös sängystä/lattialta/ojasta. Määrä, laatu ja ajankohta vaihtelevat uhrista toiseen; siinä missä yksi kiskoo maksalaatikkaa Saarioisten pitsalla laskuhumalan ensihetkinä toinen natustaa tonnikalaa purkista pöntön vieressä. Se mikä toimii yhdelle, voi olla toiselle se viimeinen oljenkorsi, joka laukaisee epämiellyttävät refleksit täydellä teholla. Varmaa kuitenkin on, että useimmat saavat apua tästä kikasta, ainakin kunhan kuuntelevat vatsansa väliraportteja - raaka kananmuna tai pussillinen salmiakkia ovat vain tosimiehiä varten! Kokeilemalla oppii lapset!

Puolesta: *"Jos sen saa juuri ennen nukkumaan menoa alas, se yleensä myös pysyy siellä. Ja olo on herätessä great!"*

Vastaan: *"Raahauduin kerran snagarille vain huomatakseni, ettei Megaranskikset ja porilainen extra-suolakurkuilla ehkä ollutkaan niin hyvän(näköinen) idea..."*

Yleisarvosana ja -kommentti: ★★★★★

"Jokakrapulan pikaparannin – suuntaan tai toiseen"

SEKSI

Go for it – jos sitä tosiaan on tarjolla! Konsti on havaittu käytössä hyväksi, mutta hiukkasen epäluotettavaksi ajoituksen kohdalla... Yllättävän moni selviämäisillään oleva ihminen (kyllä, teekkaritkin lasketaan!) kieltäytyy terveenvihreän, tärisevän ja hapokkaan aromaattisen känniääliön lähentelyistä, oli tämä sitten päiväsaikaan kuinka hurmaava tahansa. Aloita siis pohjustelu ja valitse uhrisi vielä kun olet suhteellisen selvä(hkö) - saatat jopa pelastua myös krapulan henkiseltä muodolta, morkkikselta. Siltä ei Buranakaan pelasta...

Puolesta: *"Kertaakaan ei ole ollut krapula ja arvaas miksi, heh heh..." (Just joo! Toim.huom.)*
"Tän takia kotiin on kiva tulla – ja aamulla hyvä herätä!"

Vastaan: *"Auta armias jos erehdyt väärään petiin väärällä hetkellä..."*

Yleisarvosana ja -kommentti: ★★★ *"For all you lucky bastards out there"*

URHEILU

Toiset vannovat urheilun nimiin – ja mikäs siinä jos todella kestät sellaiset pikkuaasiat kuin auringonvalon, ihmisten tuijotuksen ja pystyasennon. Voihan sitä tietysti leikkiä imitoivansa koiraa ryömiessä siellä pusikon puolella tai kerätä maailmantuskalleen kerrankin suuremman näkijäkunnan. Mutta totta puhuakseni jos et ehdoin tahdoin halua nolata itseäsi – pysy sisätiloissa! Lyhyesti ja ytimekkäästi: Raitis ilma tekee kyllä hyvää, mutta yleensä saman asian ajaa ikkunan avaaminen...

Puolesta: (tähän osastoon eivät testiryhmämme miehetkään saaneet puristettua mitään tosipohjaista kommenttia)

Vastaan: ”En mä urheile muutenkaan, miksi ihmeessä mä siis haluaisin hölkkäämään nimenomaan silloin kun jalat juuri ja juuri kantavat vessaan ja pää räjähtää vähäisestäkin tärähdyksestä?”

Yleisarvosana ja -kommentti: ★
”Vain exhibitionistisille karpaaseille”

JUO VAIN SAMAA

Kokeneet juopot vannovat pelkistetyn Koskenkorva/vodkadietin nimiin krapulanhoidossa. Tämä spartalaisen askeettinen juomavalio panee itsekurin koville, mutta tarjoaa puhtaimman kännin mitä kuvitella saattaa

Ota-modernisoitu versio keinosta on: jatka seuraavana aamuna samalla tavaralla kuin eilenkin. Tämä ns. putkitus edesauttaa häivyttämään kännipäivien viimeisetkin eroavaisuudet (ei enää käteviä muistisääntöjä tyyliin: maanantaina malibua, tiistaina tequilaa jne.). Aloittelijan on parempi suorittaa ensimmäiset kokeilunsa aikuisen/kokeneemman tieteenharjoittajan seurassa, sillä tunnetaan myös tapauksia joissa illan aikana nautittu kirkas janojuoma on johdattanut vähemmän auvoiseen heräämiseen...

Puolesta: ”Kun illalla kosket vain puhtaaseen kossuun, ei tuu silloin yrjö tossuun; mut jos kaljaa ja viiniä sekaisin kittaat, sen vaikutukset aamulla lattialta mittaat.” ”Alussa oli pullo, lasi ja Jussi. Siinä se.”

Vastaan: ”Jotenkin se väljähtänyt kalja tuntuu aina iltaisin paremmalta idealta kuin aamuisin....”

Yleisarvosana ja -kommentti: ★★
”Kokeneen viinavirtuosiin MUST”

Testivoittajat:

Roskaruoka ja vesi

Useimmat edellisillan läträäjät löytävät juuri näistä kahdesta lohtunsa, eikä ihme; kumpaakin voi käyttää niin krapulan ennaltaehkäisyyn kuin jälkihoitoon ja ne toimivat jos ei nyt hyvin niin ainakin useammin kuin muut. Oman krapulapäivän pelastuksen löytämiseen kannattaa satsata ja myös luovien yhdistelmien käyttö on sallittua. Kärsiminen ei ole kivaa, mutta oman ihmeperantamisen jälkeen muiden ihmisten aurinkolasien käyttö tuntuu kahta hauskemmalta...

Kokosi Johanna Uusitalo

VESI

Vesi vanhin voitehista. Monet kittaavat litrakaupalla vettä ennen nukkumaanmenoa, toiset kulauttavat lasillisen ja jotkut tyytyvät pesemään vain hampaat. Tässäkin määrä on yksilöllinen, mutta optimaalisen annostelun löydyttyä keino kyllä tepsii! Vessassa käynniltä ei tällä tyylillä vältty, mutta konsti on halpa ja saatavuus erinomainen sekä soluasunnoissa että yksioissa. Vihdoinkin kikka, joka ei erottele köyhiä rikkaista! Kumma kyllä 60%-vesituotteet eivät aja aivan samaa asiaa...

Puolesta: ”Kello kolme yöllä makuhermot on jo niin marinoituneet, että se maistuu ihan samalle kuin kaikki muukin, erona vain se että olo on aamulla parempi...”
”Vesi miehen tiellä pitää.”

Vastaan: ”Kolmen vesilitran jälkeen ei kyllä heti tee mieli käydä uuden drinkkikierroksen kimppuun. Ja vaikka tekisikin, tulee kallis känni kun ekat kolme ei tunnu missään!”

Yleisarvosana ja -kommentti: ★★★★★
”Kirkkaasti paras”

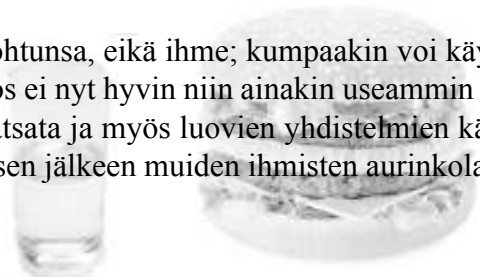
TASOITTAVAT

Ei suositella aloittelijoille! Periaatteessa samantyylinen kuin ’juo yhtä ja samaa’-keino, mutta ei yhtä rajoittava. Hollywood on tehnyt Bloody Marysta muotidrinkin, eikä enää pidetä häpeällisenä toivottaa tällä tavoin aamuista olotilastaan. Sitä paitsi ainahan sitä voi purkaa raivonsa selleri-raukkaan tai edes pyytää se Mary tuplana... Tasoittavien kannattajilla hohtaa silmissä jo seuraava nousuhumala, eli työssäkäyvien luuserien ei kannata konstiin luottaa ainakaan sunnuntaina bilettettäessä... Tasoittava on lauantai-aamun ilo!

Puolesta: Tilkka minttua aamusella pistää moottorit pyörimään – tai ainakin raikastaa hengityksen!”
”Hyvin pohjustettu on jo puoliksi tehty...”

Vastaan: ”Kännissä ennen kahtatoista – sammunut ennen iltakuutta. Siinä missä muutakin kun Salkkarit.”

Yleisarvosana ja -kommentti: ★★★★★
”Viinahan on viisasten juoma -aamullakin”

Operaatio Erlenmeyer

OSA 4

By: Olli Visuri

Onko tämä Otaniemi kaukana pääkaupunkinne keskustasta ? Tämä oli siis kysymys jonka esitin taksini kuljettajalle. Kuski vastasi: "Ei, se on noiden talojen takana." Talot olivat yhtä lukuun ottamatta tuttua ja turvallista tyyliä kotikonnuilta, mutta se yksi näytti jotenkin muita vanhemmalta ja myöskin ankeammalta. Huomasin myös ensimmäisen tutun merkin, yksi näistä taloista oli tuon suuren japanilaisen matkapuhelinyhtiön rakennus. Mitäköhän ihmettä sekin tässä syrjäisessä maassa? No, ei ole minun tehtäväni ajatella sitä. Taksi nousi ylös highwaylta ja suuntasi nokkansa kohti tuota mystistä ja pelottavaa Otaniemeä. Tunsin olevani nyt todella lähellä, niin lähellä, että vatsassani kihelmöi. Tarkastin nopeasti, että Colttini oli paikallaan vyöllä, sekä raotin hieman salkkuani, niin että kuski ei voinut nähdä sen sisältöä. Kaikki näytti olevan mukana. Muutama syvä henkäys ja pieni pään pyörittely auttoivat hieman rentoutumaan.

Pikkuhiljaa taksi hidasti vauhtiaan ja kääntyi pienen ja nuhjuisen ostoskeskuksen eteen. Tämäkään kuski ei vaikuttanut kovin tyytyväiseltä, vaikka maksoinkin taksini dollareilla, mutta hän otti ne vastaan varmaankin siksi, että halusi itse mahdollisimman pian pois

paikalta. Astuin ulos taksista ja tunsin, kuinka viileä ilma tunkeutui sisääni. Tämä paikkako se nyt oli, se missä se jokin suuri salaisuus piili? Tästä pisteestä varsinaisen tehtäväni oli siis tarkoitus alkaa.

Alkaa... niinpä, mutta mistä aloittaa ? Päätin suunnata aluksi tutkimaan tätä ostoskeskusta. Astuin sisään Rimi-nimiseen kauppaan. Olin alkuun hieman yllättynyt, sillä ensimmäiseksi näin tuoreita vihanneksia ja hedelmiä. Tässä täytyy olla jotain vikaa, miten ihmeessä tällaisessa paikassa voi ylipäätänsä olla mitään tuoretuotteita ? Kuljin hyllyjen välissä tutkailen, mitä kaikkea oikein löytyykään. Päädyin tämän pienen putiikin toiseen päähän, ja huomasin, että kaupassa näytettiin myyvän tätä III-merkkistä olutta, ja sitä näytti olevan paljon. Lisäksi täällä näytti olevan myös jotain muutakin juomaa hassuissa ruskeissa muovipulloissa. Yllättäen kaupasta löytyi myös kotoista Coca Colaa, tosin se ei varmaankaan liene aitoa. Nappasin mukaan pari pulloa tuota III-merkkistä olutta ja suuntasin kohti kassaa. "1€ kiitos." Nyt on kyllä jotain pielessä, miten voi noin pieni pullo maksaa noin paljon ? No kaivoin jälleen dollarinippuni taskusta ja latasin myyjälle

muutaman setelin. Myyjä katsoi minua hämmästyneenä ja sanoi: "Meillä käy vain markat ja eurot." Katsoin häntä pitkään ja hämmentyneenä. Miten saattoikaan tuo sosialismin tuottama kone hylätä kunnollisen länsivaluutan ? Myyjä kuitenkin sanoi, että tässä samassa ostoskeskuksessa on pankki, jossa voin vaihtaa dollarini paikalliseen valuuttaan. Ei auttanut muuta kuin hallita hermonsia ja marssia kohti tuota pankkia.

Päysin pankkiin ja vaihdoin rahani euroihin, sillä kuulemma ne käyvät täällä, ja ainakin kotoisten uutisten mukaan ne kävisivät myös muuallakin vanhan mantereen alueella. Nyt sitten takaisin tuohon kauppaan. Huomasin, että olutpulloni oli edelleen kassalla ja sain sen lopulta ostettua. Oli myös ostettava muovipussi, sillä janoni oli tässä vaiheessa sen verran suuri, että päätin nauttia pulloni heti.

Päätin suunnata hieman sivummalle, että juomistani ei havaittaisi. Suuntasin kohti hieman hämärämpää lastauslaituria ja yllätyksekseni kuulin jotain epämääräistä horinaa ja laulua kyseiseltä lastauslaiturilta. Mitä ihmettä se oikein oli ? Nyt saa jano jäädä, ja on suunnattava välittömästi kohti tuota laituria selvittämään asia. Suuntasin askeleeni kohti tuota pimeää paikkaa ja äänet tuntuivat vaan voimistuvan...

Jatkuu seuraavassa numerossa...

Excute eli excursiot eli XQ:t

Jo muinaiset alkukemistit olivat ahkeraa excukansaa. Alkukemistin tehtäviin kuului levittää tietoutta niin tervan poltosta kuin viinan keitosta, puistokemian tieteistä puhumattakaan. Alkuaikoina tehtaita syntyikin metsiin alkukemistien kotikonnuille, ja niistä ajoista lähtien ovat nuoremmat tieteenharjoittajat käyneet tutustumassa laitoksiin.

Hietalahden torilta ei ollut pitkä matka Bulevardin toiselle puolelle Sinebrychoffille, mutta pian haluttiin tutustua muihinkin alan yrityksiin. Pitkään kulkuneuvona toimi juna, rautateitse kuljettiin omaksi vuokratusta vaunussa ympäri Suomea. Vaunu liitettiin aina sopivan junan perään ja matka jatkui. Junan vaunussa meno oli usein letkeää ja rentoa niin oleskelun kuin yöpymisenkin kannalta.

Kemistit ovat lähes aina olleet uteliaita ja halukkaita tietämään minkälaisia mahdollisuuksia työelämä tuo tullessaan. Poikkeuksia tähän uteliaisuuteen ovat tuoneet mm. poliittinen radikalisoituminen 60-70 luvulla sekä ajoittainen liian ahkera opiskelu. Vaikea on oppikirjoista saada tuntumaa tehtaisiin ja laitoksiin, missä kuitenkin suurin osa kemisteistä töitään tekee. Kaikenmaailman putket sinne sun tänne, kattilat, säiliöt, laarit, sekoittajat, haihduttimet ja lauhduttimet tulevat enemmän tai vähemmän tutuiksi. Vuosien saatossa on nähty laitoksia, jotka tuottavat sokeria, suklaata, olutta, leipää ja muita elintarvikkeita, petrokemian tuotteita, paperia, lannoitteita, terästä, lasivillaa, räjähteitä, erikoiskemikaaleja jne lukemattomia tutkimuskeskuksia unohtamatta.

Nykyaikoina matkaa on taitettu bussilla.

Lähiseudulle voidaan tehdä yhden päivän excuja, mutta kun lähdetään tutustumaan Itä-Suomen, Länsi-Suomen tai Pohjois-Suomen teollisuuteen, usein kolme päivää on tarpeen. Kohteita voi esimerkiksi varata päivälle yhtä monta kuin päivään kuuluu aterioita. Aamupalan jälkeen käydään syömässä pullat kahvin kera, seuraavassa paikassa syödään lounas ja viimeisessä voikin olla sitten iltapalan ja saunan vuoro. Aterioiden välissä tutustutaan usein kalvojen ja tehdaskierrosten avulla firman toimintaan, kuka enemmän kuka vähemmän hereillä. Alkoholien osuudesta excuilijoiden väsymykseen löytyy usein merkitsevä korrelaatio.

Matkanteko bussilla on rattoisaa. Pitkäkin matka, vaikkapa Ouluun, sujuu nopeasti kun matkalla poiketaan jossain excukohteessa, pelataan korttia, lauletaan, käydään Alkossa ja ruokakaupassa ostamassa evästä, moikaten Kuikan Pasia aina välillä ja ennen kaikkea heitetään huonoa läppää. Suomesta löytyy kohteita moneen makuun, eikä opintosuunta ole este. Monet kemistit ovat sittemmin

huomanneet vaihtaneensa joko kokonaan alaa tai ainakin suuntautuneensa eri kemian alalle kuin mitä ovat alunperin lukeneet. Biokemististä voi hyvinkin tulla tehtaan prosessipäällikkö ja Kelan lukijasta vastaavasti pöpöjen kasvattaja. Monipuolisuus onkin valttia opinnoissa. Sama pätee kemianteollisuuden tuntemukseen: jos on ehtinyt laajasti kiertelemään tehtaita ympäri Suomea, oppii ymmärtämään eri prosesseja ja työpaikan löytäminen ja vaihtaminen helpottuu. Excute eivät ole historiaa vaan niissä on tulevaisuus... Lisää excuista kannattaa silti lukea historiikeistä!

Tomi Nyman

TEKKARISPEKSI 2002

OLYMPOS

Näyttelijän päiväkirja

Speksiä tekemässä

Valoitan hieman taustoja niille jotka eivät minua tunne. Olen tällä hetkellä kuudetta vuotta opiskeleva kemisti, speksissä mukana nyt neljättä vuotta. Ajauduin mukaan aika lailla vahingossa ja Speksi tempaisi minut mukaansa. Kaiken kaikkiaan tänä keväänä meitä on mukana seitsemisenkymmentä teekkaria sekä ammattilaisena ohjaaja Ken Eklöf. Kemistejä on mukana neljä: minä näyttelijänä, Sirkku Nevanpää taustalaulajana sekä Riitta Saarinen ja Anniina Hukari hoitamassa kiertueen järjestelyitä.

Alla on hieman mietteitäni ja tuntojani tähän mennessä. Sukella näyttelijän päiväkirjaan:

11. tammikuuta 2002

Hei Päiväkirja,

Eikös se kuulu näin aloittaa... Aloitin tämän, koska haluaisin saada paperille muutamia ajatuksia kevään varrelta.

Speksiin mukaan lähteminen oli minulle jotenkin luonnollista. Kaipa jäin aikoinaan niin pahasti koukkuun, että ei ollut toivoakaan ulospääsystä. [Ai niin, eiväthän kaikki automaattisesti tiedä speksistä. Speksi on täysin omanlaistaan opiskelijateatteria, joka syntyy interaktiivisesta vuoropuhelusta: näyttelijöiden ja yleisön hulvattomasta vuoropuhelusta. Jokainen esitys on ainutlaatuinen elämys niin katsojille kuin esiintyjillekin, sillä katsomossa ei tarvitse istua tuppisuuna. Yleisöllä on mahdollisuus ehdottaa näyttelijäsuorituksiin, lauluesityksiin ja muihin sekä lavan että orkesterimontun tapahtumiin lisäväriä tai esimerkiksi tyylilajeja. Parhaista paloista voi pyytää uusintoja ja uusia tulkintoja.]

Omalta osaltani jo syksyn alkaessa mielessä välkkyi lava ja näyttelemisen. Syksy meni nopeasti ja improkurssit olivat täynnä onnistumisia ja epäonnistumisia. Tävä vuonna minä olin yksi niistä onnellisista, joiden puhelin soi ennen joulua ja ohjaaja Ken Eklöf kysyi, kiinnostaisiko minua olla näyttelemässä

Teekkarispeksissä keväällä 2002

MMT eli miltä minusta tuntuu: Olo on luottava ja positiivisen jännittynyt. Tästä tulee hieno kevät, toivottavasti pystyn suoriutumaan kaikkien odotuksien ja varsinkin omieni mukaisesti. Haastetta riittää.

16. tammikuuta 2002

Viikonloppu meni ja kivaa oli. Perjantaina käytiin näyttelijät ja tanssijat porukalla elämysradalla, saunottiin, telmittiin, syötiin pitsaa, tehtiin ryhmähommia ja viihdyttiin.

Huomenna ovat ensimmäiset lukutreenit. Oma rooli on ollut tiedossa jo jonkin aikaa, mutta sisällöstä ei juuri mitään. Tähän asti ollaan treenattu näytelmällisiä asioita, haettu reagoitiherkkyttä, kokeiltu suuria tunteita jne. Tästä alkaa todellinen speksin tekeminen.

MMT: Perjantaina oli loistava olo, luottavainen ja lämmin. Vaikka speksiläisinä kaikki emme olekaan samanlaisia, on meillä selkeästi sama päämäärä ja pyrimme saavuttamaan sen tiiminä.

21. tammikuuta 2002

Ensimmäiset lukutreenit ja kahdet ensimmäiset treenit uudessa harkkatilassa ovat takana. Lisäksi viikonloppuna sain maistaa hieman tanssiharkkojakin. Tällä viikolla on näytelmäharkat neljänä päivänä ja perjantaina vielä tanssitreenitkin. Kiirettä pitää ja vaikka lähes kaikki vapaa-aika menee speksiä tehdessä, ei harmita yhtään.

29. tammikuuta 2002

Jopas taas vierähti aikaa etten ehtinytkään kirjoittaa. Kaipa syynä on se, että päivisin pitäisi tehdä diplomityötä ja illat menivät viime viikolta speksin tekemiseen. Laskin, että yhdeksän peräkkäistä iltaa olin jossain harkkoissa. Nyt hieman onneksi jo helpottaa, kun ei ole harkkoja ihan joka päivä. Johan tässä menikin puolitoista viikkoa joka ilta tiiviisti joko tanssien tai näytellen tai laulaen.

Sunnuntaina oltiin Sipoon metsässä pitämässä hauskaa talviurheilun ja ulkoilun merkeissä.

Mukana oli koko produktio ja hauskaa oli. Laskettiin mäkeä, leikittiin, syötiin hyvin ja ulkoiltiin.

MMT: Speksi maistuu. Porukka on mukavaa ja vaikka joutuu joustamaan muiden asioiden suhteen, on tämä kuitenkin niihin siistiä!

4. helmikuuta 2002

Tänään on taas näytelmätreenit pitkästä ajasta. Kivaa! Tämä viikko näyttääkin enemmän tyyppilliseltä treenin suhteen: kahdet näytelmää ja yhdet laulua ja bonuksena perjantaista sunnun-taihin ollaan Kanta-Hämeessä jossain Jumalan selän takana koko viikonloppu. Intensiivisellä harjoittelulla hiotaan kuntoon isot joukkokohtaukset.

MMT: Jännää. Ensi-iltaan on aikaa kuutisen viikkoa ja mitään kokreettia ei tunnu vielä olevan hanskassa. Tällä hetkellä pitää jaksaa harkata ja luottaa, että kaikki tekevät parhaansa. Jokos mainitsin, että jännittää.

lukuharjoitukset

11. helmikuuta 2002

Työntäyteinen viikonloppu on takana. Vaikka painettiin pitkää päivää ja joitain kohtauksia hiottiin tuntikausia, luotiin monelle jutulle tosi hieno pohja. Tästä on hyvä ponnistaa.

14. helmikuuta 2002

Tänään on ensimmäinen läpimeno eli illalla pitäisi osata replat ja olla vielä hyvä niissä. Ainakin bändi on tulossa katsomaan. Ei suoranaisesti jännitä, mutta ei juuri epävarmempi olo voisi olla.

Produktion puolesta juuri nyt hiotaan lehtijuttuja, juliste on menossa painoon ja muita suuria linjoja vedellään.

Mukana olevista ihmisistä huomaa, että nyt

on kriittinen vaihe speksin teossa. Paljon on työtä tehty ja pikkuhiljaa eri osa-alueet alkavat yhdistellä omia tuotoksiaan. Speksin tekemisen kannalta tämä on raskainta aikaa. Moni asia näyttää menevän pieleen. Ei mene kauaa kun kaikki liukuu hiljalleen paikoilleen, speksin osaset alkavat loksahdella paikoilleen ja työn hedelmä alkaa olla kypsä.

Ainakaan minä en malta odottaa, luvassa tuntuu olevan herkullinen speksitaakkeli!

MMT: Jaa-a. Oloa voisi kuvailla sanalla tietoinen. Näyttelijänä haluan olla hyvä ja minulle osoitetun luottamuksen arvoinen, jotta kaikkien taustajoukkojen ja muiden speksiläisten pyyteetön työ ja vaivannäkö ei menisi minun takiani hukkaan.

Lehden mennessä painoon on speksipäiväkirjani tässä vaiheessa. Mikäli lukisit sitä hieman myöhemmin, siinä olisi paljon lisää tunteja ja tapahtumia kevään varrelta. Luulen kohokohdiksi nousevan ainakin ensi-illan Tapiolan Louhi-salissa 23.3. sekä esityksen jälkeisen juhlan eli Nachspexin. Hauskoja kokemuksia tulee paljon lisää kiertueella, joka kattaa kaikki suurimmat teekkaripaikkakunnat ympäri Suomea. Lisäksi speksiperhe harrastaa tavalliseen tapaan varmaan harrastaa kaikenlaista mukavaa yhdessä.

Selailin speksimeilejani viime vuodelta ja löysin tällaisen (taisi peräti olla Tisleessäkin viime vuonna): "Miksi speksiä jaksaa tehdä vuodesta toiseen? Koska ei ole hienompaa tunnetta kuin se, että 70 ihmistä on mukana yhteisen päämäärän hyväksi. Koska speksissä ei ole isoja tehtäviä eikä pieniä tehtäviä vaan kaikki ovat yhtä tärkeitä. Koska speksissä saa olla oma itsensä ja jokainen hyväksytään juuri sellaisena kuin on. Koska speksi antaa paljon enemmän kuin ottaa. Koska speksihenki on jotain ainutlaatuista. Koska ihania ihmisiä ei ole missään niin paljon kuin speksissä. Listaa voisi jatkaa loputtomiin, onneksi sen voi tiivistää helposti. Koska speksi on ja voi." Kirjoitukseni saattaa vaikuttaa yltiöpositiiviselta, mutta en kai minä nyt valehtelemaankaan rupea. Jos et usko sanojani, yritä osoittaa ne vääriksi ja tule keväällä katsomaan kättemme jälkiä tai mahdollisesti syksyllä mukaan speksaamaan!

Jani Turku

PALAUTTEESTA PALAUTETTA

Iso kiitos kaikille, jotka antoivat viime syksyn kurseistaan palautetta.

Palautetta annettiin kaiken kaikkiaan 75 kappaletta 22 kurssista, toisista paljon aktiivisemmin kuin toisista. Raksalaiset osoittautuivat hyvin aktiivisiksi, mutta kemistien eduksi laskettakoon sanallisten kommenttien painava arvo. Sanallisesta palautteesta on paljon helpompi päätellä, mikä

oli hyvää ja mikä huonoa kuin kurssin saamasta keskiarvosta 2,6. Tietenkin tietynlaista suuntaa voi päätellä kuten orgaaninen kemia I saama arvosana kurssin vaativuudesta, 4 (4 = vaikea, 1 = helppo).

Tässä joihinkin kurseihin liittyviin kysymyksiin vastauksia, joita sain opetushenkilökunnalta.

Epäorgaaninen kemia I koskettaa meitä kaikkia ja usein on mietitty samoja kysymyksiä kuten miksi ei ole prujua tai miksei laskareista saa pisteitä matikan ja fyssan tapaan. Tuula Leskelä totesi, että kirjassa on suurin osa asiasta selkeästi esitettynä ja lisäksi hän jakaa lisämateriaalia tarpeen tullen, joten varsinaista prujua hän ei koe tarpeelliseksi. Suomenkielistä lisämateriaalia hän koittaa tehdä lisää vaikeimmista ja vieraimmista alueista, kun aika antaa myöten. Laskaripisteiden jako vaatisi vuosittain uudet tehtävät, mutta hyvien tehtävien laatiminen on työlästä. Laskujen halutaan kattavan mahdollisimman hyvin kurssin aihealue ollen opettavaisia ja monipuolisia. Nippelitietoa ei ole haluttu kysyä tentissä ja Tuula lupasi paremmin katsoa tulevaisuudessa kysymyksiään sillä silmällä.

Ihmetteleviä palautteita tuli kurssista Teknillisen biokemian ja elintarviketekniikan laboratoriotyöt III. Raisa Jokiaho kommentoi laboratoriokurssien olevan yleensä työläämpiä kuin luentokurssit, mutta silti opintoviikkomäärän mahtuvia. Uudenlaisen työohjeen tekeminen itse tulee jäämään kurssin sisältöön, vaikka opiskelijat hiukan sitä kommentoivat, että työ tehtiin kuitenkin ohjaajan tahdon mukaisesti. Ainakin tämä kurssi tulee Raisan kommenttien mukaan muuttumaan ensi vuodeksi (ehkäpä juuri kommenttienne ansiosta ;-)). Työselostuksen jakaminen osiin, missä kukin osa arvioitiin erikseen ja tekijä sai arvosanan siitä, oli kaikkien mielestä huono ratkaisu, joka tullaan muuttamaan ensi vuodeksi. Lopuksi työohjeen virheistä saa aina tulla kertomaan (myös muilla kurseilla).

Prosessiautomaation kurseihin liittyen Sirkka-Liisa Jämsä-Jounela kumosi erään opiskelijan epäilyt, että kurseja ei kehitettäisi vaikka tarvetta olisikin, sillä kurseja kehitetään aina resurssien puitteissa. Toisaalla ihmeteltiin, että kirjallisuustyölle ei ollut määrätty korjaajaa tai arvosteluperusteita. Näihin kysymyksiin kommentoitiin kirjallisuustyön mittaavan opiskelijan kyseisen aineen kokonaisvaltaista sisäistämistä = ”kypsyttää”, mikä luetaan kirjallisuustyön sisällöstä.

Toivottavasti annatte myös kevään kurseistanne palautetta reippaasti. Jokainen palaute käsitellään luottamuksella ja lauseita muokkaamatta eteenpäin annettavaksi. Palautetta saa antaa jo kurssin aikana, jos jokin ilahduttaa tai suututtaa siinä määrin. Terveiset lähetetään eteenpäin.

*Kiittäen,
opintoneuvolasta Hanna*

Teekkaripiireissä perinteitä syntyy helposti. Perinteet myös häviävät helposti. Unohdus harvemmin on kuitenkaan siihen syynä. Syy löytyy useimmiten tekijöistä. Nuori polvi ei usein koe merkitykselliseksi sellaista, mitä he eivät ole nähneet kuin ehkä kerran. Kymmenen vuoden päästä on ihan eri asia pohtia niitä asioita, jotka jäävät mieleen opiskelua ajoilta. Kaikki niin sanotut perinteet eivät kuitenkaan ole vaalimisen arvoisia. Koska perinteitä syntyy ja kuolee, kannattaa joskus pysähtyä miettimään, onko vielä jotain, mikä yhdistää teekkaripolvet viidenkään vuosikymmenen ajalta? Sellaisia perinteitä kannattaa vaalia - vaikka olisi meneillään vuoden tai parin henkinen lama. Perinnettä käytetään sanana liikaa, ja siitä kärsivät eniten ne varsinaiset perinteet.

Näkymätön Tekijä

Tarina uudesta sähköfysiikan kaavasta

Perustuu tositapahtumiin...

Olipa kerran raikas keväinen talvipäivä. Tämä päivä oli laskiaistiistai, joka tarkoitti myös sitä, että iltaa oli tarkoitus juhlia Gravitaation merkeissä. Oli kuitenkin joukko kemistipHukseja, jotka eivät aikoneet juhlia Gravitaatiossa, sillä heidän oli tarkoitus olla töissä kyseisessä bileissä. Näin oli myöskin tarkoitus eräällä pienellä pHuksipallerolla, joka oli vielä silloin nk. wannabekemisti. Päivä alkoi hyvin Dipolissa tavaroiden siirtelyllä paikasta toiseen. Tuli ilta ja bileet alkoivat, tosin tällä pienellä pHuksipallerolla oli tehtävä näissä bileissä, hänen oli määrä olla järjestysmiehenä. Ilta sujuikin hyvin katsellessa muiden bilettämistä. Sitten tuli aika sulkea paikka ja häätää ihmiset pois Dipolista. Tämän jälkeen oli projektina laittaa kaikki Dipolin tavarat paikalleen. Kun sitten kaikki oli pikkuhiljaa valmista Dipolissa, siinä n. Klo 4.30 oli aika siirtyä Gorsuun kohti omia jatkoja. Siellä sitten olikin niitä ah, niin ihania virvokkeita jääkaapissa, mutta sauna ei ollutkaan päällä! No hätä ei ollut tämän näköinen, sillä lähistöllä oleva rantasauna näytti olevan päällä ja niinpä Gravitaation järjestysporukka suuntasi sinne. Siinä sitten tuli saunottua ja nautittua hieman lisää virvokkeita. Pian sitten alkoikin jo aurinko nousta ja virvokkeet alkoivat hieman vaikuttaa ihmisiin. Niin se alkoi myös vaikuttaa tähän pieneen pHuksipalleroon sekä erääseen hänen kaveriinsa.

Pian tuli myös aika, jolloin ihmiset alkoivat tulla työpaikoilleen, sekä oppilaiden luennot alkoivat. Kello alkoikin lähestyä uhkaavasti aikoja, jolloin myös pHuksien luennot alkaisivat. Pahaksi onnekseen nämä kaksi pHuksipalleroa missasivat matematiikan luennot, mutta he pääsivät kuin pääsivätkin fysiikan luennolle. Päästyään luentosaliin, toinen palleroista alkoi väsyä ja hän kävi ensin pitkälleen, mutta päätti sitten siirtyä Killan kiltahuoneelle lepäämään. Toinen pallero jatkoi urheasti vielä luennolla ja rupesikin välittömästi johtamaan kaavaa, vaikka taululla ei lukuunakaan mitään. Täten kuten legenda kertoo, saatiin luotua uusi kaava

Mikä sitten oli tämän tarinan opetus?

Fysiikkaa ei pystytä kehittämään ilman kemiallisia yhdisteitä.

Kemiallinen kehittäjä

Tilastomyyrät hyrisevät, osa I

Tilastotieteily kannattaa aina, sanoi entinen tuleva puheenjohtaja. Mistäköhän toimikunnasta löytyisi kuningastie sille, ken Killan keulakuvaksi halajaa. Viimeisimmän kolmenkymmenen vuoden aikana varmimmat raatinakit tässä mielessä ovat olleet opintotoimikunnan puheenjohtajuus, isännöisyys, pHuksikipparius/-väpeliys tai edellisen auktoriteetin adjutanttina toimiminen. Tosin pH-toimikunnan ja isännistöemännistön suuri läpimurto on tapahtunut vasta 90-luvulla, kun taas väistyvät OT:t ovat pokanneet johtovakansseja huomattavasti tasaisemmin aikavälillä 1960 - 90.

Olisikohan pHuksitoimikunnan tapauksessa kyseessä jonkinlainen pHuksikasvatuksen uudelleenjärjestäminen kymmenkunta vuotta sitten, jolloin pH-toimarit olisivat saaneet enemmän painoarvoa ja salonkikelpoisuutta... Kenties... Spekulaatioita ja niin vähän leimattua historiaa!

Entäs mikä on antanut myöhäisen nosteen isännille ja emännille. Ehkäpä ko. vakanssiin vaadittavia ominaisuuksia, business-taitoa, uskallusta ja organisaatioälyä, on korostuneesti tarvittu 90 -luvulta lähtien, kunsponsoriraha opiskelijajärjestöille on tiukalla.

Näkymätön tekijä

Kemian tekniikan osastolta valmistuneita

Marraskuussa 2001 todistus myönnettiin seuraaville:

Aaltio Tiina (Teknillinen biokemia, professori Katrina Nordström)

Koskimies Janne (Teknillinen biokemia, professori Simo Laakso)

Leponiemi Tero (Teknillinen biokemia, professori Matti Leisola)

Salmi Miikka (Teknillinen biokemia, professori Eero Eloranta)

Joulukuussa 2001 todistuksen saivat:

Hintsala Jouko (Soveltava kemia, professori Lauri Niinistö)

Jaakola Sanna (Teknillinen biokemia, professori Simo Laakso)

Lehtonen Suvi (Teknillinen biokemia, professori Katrina Nordström)

Lindholm Jan (Kemian tehdastekniikka, professori Markku Hurme)

Lindroos Kasper (Soveltava kemia, professori Ari Koskinen)

Matvejeff Mikko (Soveltava kemia, ma. professori, dosentti Maarit Karppinen)

Sneck Sami (Kemian tehdastekniikka, professori Jukka Seppälä)

Taimi Jenni (Soveltava kemia, professori Lauri Niinistö)

yliniemi Kirsi (ma. professori Kyösti Kontturi)

Tilastomyyrät hyrisevät, osa2

Siirrytäänpä edellisestä multinaarisesta tarkastelusta binaariseen: tyttöihin ja poikiin. Killan jäsenistön naisvaltaisuudesta huolimatta näyttävät Otaniemen kemistit olevan melko patriarkaalinen yhteisö. Puheenjohtajuus on reippaasti miesvoittoinen asemapaikka lukuun ottamatta 80-lukua, jolloin naiset pitivät poikkeuksellisen paljon jöötä. Jännä huomio sinänsä, että 80-luku on Suomessa juuri se vuosikymmen, johon ei mitenkään voida yhdistää sanaa lama. Muutenkin naisvalta näyttää liittyvän nousukausiin, kun miehet taas pomottavat laman aikoina. 80-lukua vastaavat esimerkit löytyvät energiakriisin jälkiajoilta ja 90-luvun puolivälistä. Onko tälle mitään järjellistä selitystä? Kenties hyvään aikaan miesväki pyrkii valmistumaan nopeaa tahtia eikä aikaa katsota jäävän killan

touhuihin. No, onkos sellainen kovin fiksua? Valmistutaan kuitenkin keskelle sitä seuraavaa lamaa.

Patriarkaalisuudesta puheen ollen, pHuksikasvatus elää tällä hetkellä enemmän sitä matriarkaalista kautta. Edellinen vuosikymmen toi naiset pHuksitoimikunnan valtiattariksi. Lopuksi vielä lyhyesti sihteerikulttuurista. 60-luvun saksalaistyyppisestä miesvaltaisuudesta ollaan nyt siirretty angloamerikkalaistyyppiseen sihteerikkökulttuuriin. Lisäksi sihteerin virkaan ei miehiä enää juuri ole ollut tarjollakaan. Mitähän tuohon voi sitten sanoa. Näin se televisio opettaa rooleja, kenties...

Näkymätön tekijä

Tervetuloa tutustumaan Yliopiston kemian laitokseen Kumpulaan ja jatkamaan iltaa saunomisen merkeissä Ida Albergintielle torstaina 7.03. Luvassa eri osastojen esittelyjä ja mahdollisesti leffa suuressa luentosalissa. Laitoexcursion yksityiskohdat tulevat myöhemmin. Saunalla sitten virkistäydytään löylyttelemällä ja käyden vilvoittelemassa uima-altaassa. Jos nälkä pääsee yllättämään saunalta löytyy myös takka, jossa voi paistaa vaikka makkaraa. Saunominen alkaa noin klo 19.00 ja saunalle mennään yhdessä, jottei kukaan joutuisi hukkaan matkalla.

Sydämellisesti tervetuloa,

Sami-Pekka Hirvonen
Puheenjohtaja, HYK ry

KK:n kevään tapahtumakalenteri

Ti 26.2	Tanssiharkat TiKin kanssa	Smökki klo 18-20
Ke 27.2	Lumisota physistejä vastaan	Alvarin aukio
La 2.3	Kondensatio	Hotelli Lord
Su 3.3	Kondensation Sillis	Otakaari 20 klo 10.00
To 7.3	yLipastosauna (Kumpula-XQ)	
Ke 13.3	X	y
Pe 22.3	Corona-Cupin 4-pelin finaali	Gorsu
Pe 22.3	Muuntokoulutettavien ilta	
4.4-11.4	TKY:n ISOkoulutukset	
Pe 5.4	Tisleen DL	
To 11.4	ISOhenkilösauna	Smökki
Ma 15.4	Laulukoe	Gorsu
Ma 15.4	Tisle (2/2002) ilmestyy	
Su 28.4	SIK-KK-sitsit	Smökki
Ti 30.5	Wappu	
Ti 7.5	Urheilusauna	3A:n sitsisauna

Perinnettä jatkamassa olivat:

Päätoimittaja: Susanna Maja

Kansi: Coronaa pelaavat Can Can -tytöt (kuva: Aapo Tammisto)

Kirjoittajat: Anna Sydänmaa, Henna Lehtola, Markus Kettunen, Elina Skinnari, Johanna Uusitalo, Antti Isomäki, Jani Heikkilä, Tomi Nyman, Jani Turku, Antti Hasanen, Olli Visuri,

Opintoneuvolasta Hanna Salmio

sekä anonyymeinä pysyttelevät

Seuraava Tisle ilmestyy 15.4. Deadline 5.4

Hei, me kloonataan!

Mutta vain paperilla.

**Digitaalisesti tulostetut kirjat, väitöskirjat,
lehdet, vihkot, manuaalit, monistheet**

Soita meille, ennen kuin tilaat muualta!

**Alle tuhannen kappaleen neliväritulosteet
saat reilusti halvemmalla kuin painamalla!
Ja laatu on lähes sama! 1-4-väri käyntikortit
jopa päivässä.**

**Nopea
lähettipalvelu!**

Picaset Oy

Melkonkatu 10 B, 4 krs
00210 Helsinki

684 1066

Fax 684 1067

Sähköposti: picaset@picaset.fi

